AYLIK MİZAH DERGİSİ • YIL : 8

KASIKATÜR

SAYI : 94 • OCAK / 2001

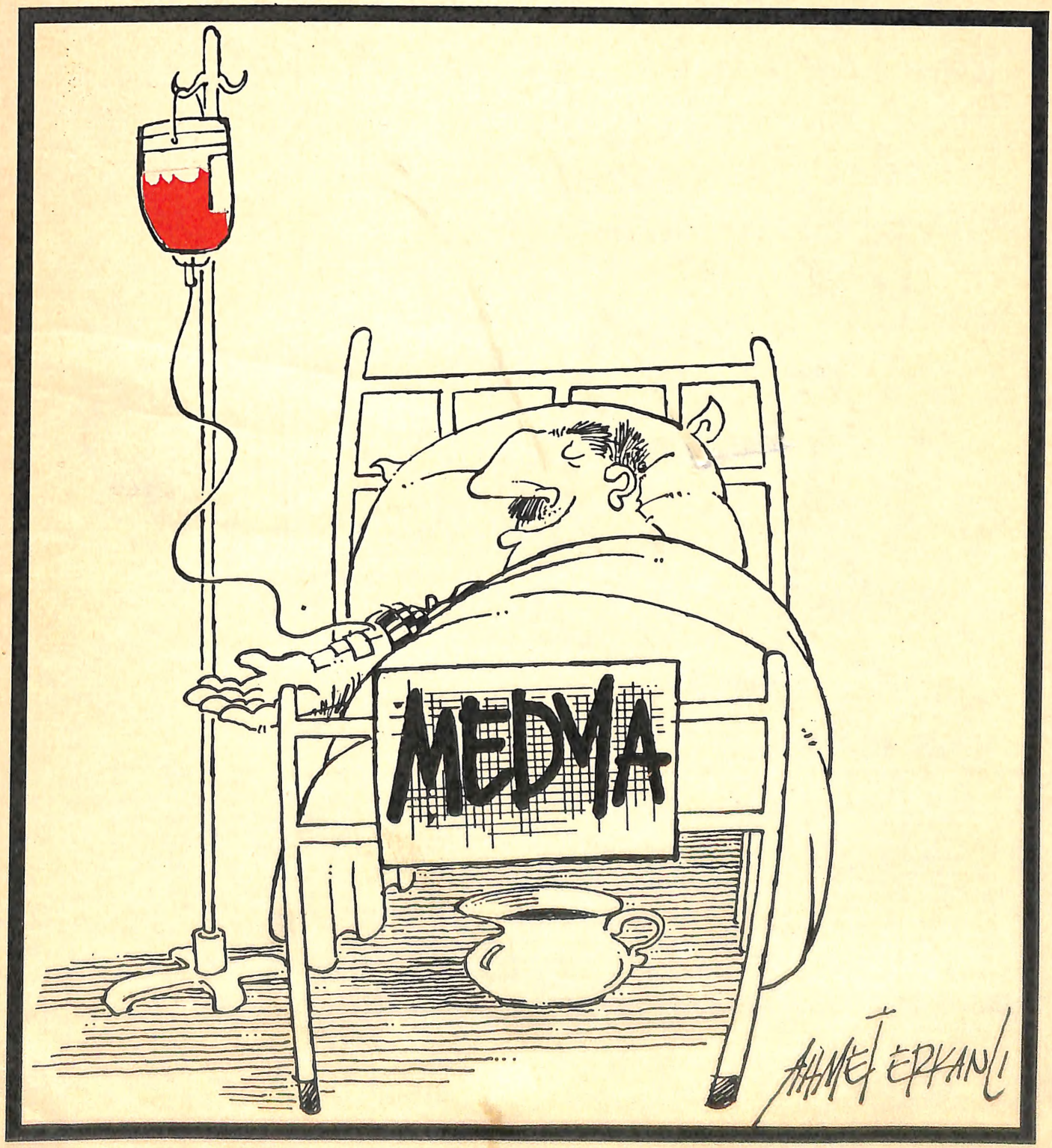

GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU

SAHİBİ VE YAYIN YÖNETMENİ
KARİKATÜRCÜLER DERNEĞİ
ANKARA TEMSİLCİLİĞİ ADINA
METİN PEKER

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
MURAT ÖZMENEK

YAYIN KURULU
BÜLENT OKUTAN
CUMHUR GAZİOĞLU
HİCABİ DEMİRCİ
OKTAY BİNGÖL
ORHAN TÜLEYLİOĞLU
MURAT SAYIN

KATKIDA BULUNANLAR
ALİ ULVİ ERSOY
ALİ ŞUR
ALİ HERKÜL ÇELİKKOL
ALİ ŞÜKRÜ FİDAN
AHMET ERKANLI
AKIN ÖNDER
BAYRAM ALİ KARA
CEM KENAN ÖNGÜ
CEMAL ARIĞ
CEZMİ ERMİŞ
CİHAN DEMİRCİ
ERDOĞAN BAŞOL
ERDOĞAN BOZOK
ERDOĞAN KARAYEL
FETHİ DEVELİOĞLU
HÜSEYİN ATABAŞ
HÜSEYİN TANYERİ
HASAN UYSAL
HASAN SEÇKİN
GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU
İBRAHİM TAPA
İZEL ROZENTAL
İSMET LOKMAN
KADİR DOĞRUER
MEHMET TEVLİM
METE GÖKTÜRK
MUHİTTİN KÖROĞLU
MUSTAFA BİLGİN
NECATİ ABACI
NURİ BİLGİN
OĞUZ GÜREL
ÖZCAN ÇALIŞKAN
ÖZGÜR ARHAVİLİ
RAİF GÖKKUŞ
RUHİ TEK
TONGUÇ YAŞAR
TURGAY KARADAĞ
SEÇKİN TEMUR
SEMİH POROY
SERDAR ÇAKIRER
YENER ÇAKMAK

DERGİ TEMSİLCİLİKLERİ
Bursa/Mümin Bayram/İzmir·Cem Koç/
Trabzon·Adnan Taç/Sinop·Seyit Saatçi
Zonguldak·Kürşat Coşkun

DİZGİ: DAMAR LTD. ŞTİ. · ANKARA
Özveren Sok. 3/8 Demirtepe Tel: 0.312. 232 01 11

BASKI: YORUM MATBAACILIK · ANKARA
Fevzi Çakmak Sok. 15/A Tel: 0.312. 229 00 76

İRTİBAT VE YAZIŞMA ADRESİ:
Konur Sok. 31/10 Kızılay-ANKARA Tel-Faks: 0.312. 417 37 28

POSTA ÇEK NO: 104902 METİN PEKER
Altı Ay: 24.000.000 TL - Bir Yıllık: 48.000.000 TL.
Altı Ay: 18.000.000 TL. Bir Yıllık: 36.000.000 (Resmi Dairelere)

KAPAK KARİKATÜRÜ: AHMET ERKANLI

Karikatür Dergisi'ndeki eserler yazılı izin alınmadan kesinlikle yayımlanamaz.

HALKIN DÜŞÜ: MEDYANIN SONU

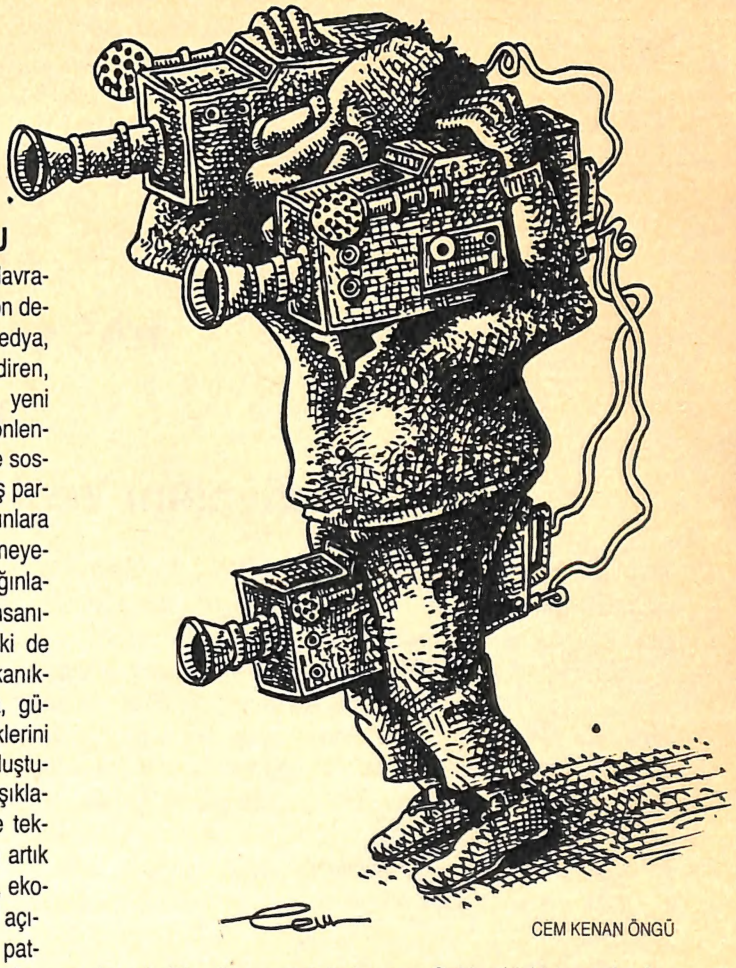

CEM KENAN ÖNGÜ

Kitlelerin düşünce, duygu, davranış ve tutumları üzerinde son derece önemli etkisi olan medya, günümüzde halkı yönlendiren, kirleten, uyuşturan, adeta yeni yetme bir halk düşmanı. Yönlendirme, ekonomik, siyasal ve sosyal boyutlarından koparılmış parçalanmış bir gerçeklik, yığınlara hiçbir zaman gerçekleştiremeyecekleri düşler gördürtme, yığınları kendi toplumuna, kendi insanına yabancılaştırma ve belki de hepsinden daha tehlikelisi kanıksatma ve duyarsızlaştırma, günümüz medyasının özelliklerini ve bir ölçüde de gücünü oluşturuyor. Günümüzün karmaşıklaşan teknolojisi, haberleşme teknolojisine de yansıdığından artık çağımızda medya patronajı, ekonomik ve dolayısıyla siyasal açıdan güçlü bir avuç medya patronunun ve çevresindeki sözüm ona siyasal elitin eline geçmiş bulunuyor. Sahip oldukları medya kuruluşu dışında, bankaları, holdingleri, reklam şirketleri vb. ile yığınları güden büyük birer imparatora dönüşmüş, bir başka deyişle, köken olarak aydınlanma felsefesinin bir ürünü olan Özgür Basın Modeli, medya tekelleşmesi olgusu karşısında işlevini tümden yitirmiş, bu görkemli gücünü kamu aleyhine çevirmiştir.

Bu sistemde medya, çoğu kez gündemi değitirmekte ya da saptırmaktadır. Ülkenin içinde bocaladığı bunca sosyal, ekonomik sorun varken 3. sınıf pavyon şarkıcılarının incir çekirdeğini doldurmayan demeçlerine, bayağılık kokan gösterilerine haber programlarında dahi dakikalarca yer vermesi, gündem saptırma değil de nedir? Medyalar, ayrıca kamusal ahlâkı tehlikeye düşürmekte, insanların özel yaşamlarını, kişilik haklarını hiçe saymaktadır. Türk toplumu bugün, ekranlardan hemen hemen her gün, her saat yayımlanan son derece yoz, bayağı ürünlerin görsel bombardımanı altında, adeta beyin iğfaline uğramaktadır. Mafyayla içli dışlı, unvanı sanatçı (!) olan "hanende"lerin, starlaşan kibar fahişelerin her gün ekranları ve gazete sayfalarını kaplamasına tanığız. Bunların her türlü sıra dışı yaşam modelleri, içinde yaşadıkları toplumun sorunlarından son derece uzak limanlarda yaşadıkları sıra dışı deneyimleri, çağdaş yaşam biçimi şeklinde geniş kitlelere sunulmakta, bu tür görüntüler ve haberler de sanıldığının tersine, toplumda çağdaş yaşam biçimiymiş gibi sunulan bayağılıklara karşı bir tepki oluşturmaktadır. Gerici çevreler de bu yozlaşmış medya politiğinden çağdaşlaşma karşıtı dünya görüşü doğrultusunda pek güzel yararlanmaktadır.

Türkiye son derece kritik günlerden geçmektedir. Ülkemiz toprakları çok uluslu tekellere peşkeş çekilmekte, Türkiye birtakım antlaşmalar yoluyla bir daha belini doğrultamayacak şekilde ağır bir sömürü tuzağının içine çekilmektedir. Bu bakımdan medyanın toplum karşısında sorumluluğu daha da artmaktadır. Eğer laik, demokratik, çağdaş bir Türkiye'de yaşanmak isteniyorsa, medya da üzerine düşen toplumsal sorumluluğu yerine getirmelidir. İki büyük yayın grubunun tekelindeki medyanın bir özdenetime gitmesini istemek safdillik olur. O halde yapılması gereken, bizzat halkın bu gidişe dur demesi, aptallaştırılamadığını kanıtlamasıdır.

Günümüze kadar büyük ölçüde mafya babalarının, yüksek sosyete fahişelerinin yaşamlarını ballandıra ballandıra anlatarak, halkı köşe dönücülüğe, kapkaççılığa özendiren medya, düşünmelidir ki, yığınlara götürttüğü bu gündüz düşlerinin de bir gün sonu gelebilir. İşte o gün yığınların görmek istedikleri düşler ise sorumsuz medyanın sonunu getirmiş olabilir.

Karikatür Dergisi

MAKSAT MUHABBET

hASAN uYSAL

Medyasını Yediğimin Sermayesi

Yemin ederim tek satır yazdıramadım gazetelere. Hükümet, vergi, kaçırmak için kullanılan vakıfların kuruluşunu engellemekle görevli olan adam ise, yakın olduğu, hırsız ve soyguncu kimi iş adamlarına vakıf kuruyor. Takibini yapıyor. Oysa adamın, vakıfların yasaklanmasına ilişkin kararnamede bakan olarak imzası var. Kim yazacak bunu? Adam, gıdığından ve göbeğinden yağlar fışkıran bir bakan, birlikte olduğu kadını önce işe almış ardından da altına milyarlarca liralık bir jeep çekmiş. Üstelik herif evli ve de muhafazakar. İsim verdim, plakayı verdim, tık yok. Adam bakan, bakarsan vatanseverlikte onunla yarışan haymatlos kalır. Asla gerçekleşmeyecek bir projeyi bakanlığında pazarlıyor. Amaç projenin gerçekleşmesi değil zaten. Projeyi tanıtmak için bir reklam şirketi ile anlaşımış. Reklam kuruluşu hortumu dayamış bakanlığın kasasına trilyonları götürüyor hala. Reklam şirketinin sahibi de aynı bakan iyi mi? Yazacak adam bulamadım inanın. Hoş bulsaydım şaşırdım zaten. Niye böyle oluyor acaba?

Gazete-tv patronu değişmiş. Milyonlarca dolar ödeyerek gazete-tv'yi devralan yeni patron, müteahhit/bankacı/işadamı/sanayici ve ithalatçının gözleri, bir kısım çalışana ödenen ücretleri görünce yerinden oynamış. Çünkü bu bir avuç programcı, yönetici ve gazeteciye aylık olarak ve de dolar üzerinden 40 ile 130 milyar lira arasında ücret ödeniyor. Oysa gazetenin çoğunluğuna 125 ile 600 milyon lira arasında ücret ödeniyor ve hemen tüm yükü onlar çekiyor, koşturan, haber yazan onlar. Kendisine alınacak sekreterin vücut ölçüsünü veren, tüm gün akşam götüreceği, partnerini planlayan, sadece bir saat, yanında çalışan kölelerinin hazırladığı yazıyı çıkıp okuyan adam ise, üstelik özel harcamalarına da ödenerek milyarlar alıyor. Bu nasıl oluyor? Bal gibi oluyor.

Gazete patronu, örneğin alüminyum ithal edecek. Türkiye'de alüminyum üretildiği için, ithale yüksek gümrük var. Ama ambalajda, gıda maddelerine kullanılan incelikte alüminyum yok. Sözde gazete/tv patronu ithal eder bu alüminyumu. 2 gemi yüklü alüminyumun gümrüğe girdiği gün, Resmi Gazete'de, kimsenin kolayca anlayamacağı bir yönetmelik yayınlanır. Gümrük sıfırlanmıştır. Patronun karı en az 5-10 milyon dolardır. Şimdi patronuna bu kolaylığı sağlayan değerli yorumcuya, köşe yazarına ayda 130-140 milyar lira (200 bin dolar) ödenmesi normal, hatta çok az bir ücret değil midir? Ve siz ona gazeteci diyeceksiniz, bilgileneceksiniz öyle mi?

Anımsayan, bankasını hortumlayan yeğen Demirel'i. Hani bir gazeteciye 1 milyon dolar ödemişti ya... O günler bu gazeteci kim olabilir diye günlerce isim, üretmemiş miydik? Adı geçmeyen, bu işi asla yapmaz diyemeyeceğimiz gazeteci kalmış mıydı piyasada. Şimdi bu köşe yazarlarını, genel yayın müdürlerini gazeteci sayacaksınız öyle mi?

Aslında bilineni yazmak zordur, sıkıcıdır; yazan gibi okuyan için de bu böyledir. Neyleyim ki, bilinen bir konu için yazmam istendi. Söz konusu olan medya. Öncelikle şunu söylemeliyim ki, bu yabacı kökenli sözcük, yanlış olarak kitle iletişim araçları anlamında kullanılıyor. Belki de böylesi daha iyi, çünkü günümüz medyasını oluşturan hiçbir gazete, hiçbir tv, radyo ya da dergi, gerçek dergi, gazete, tv ya da radyo değil. Toplumu manüple etmeye, içini boşaltmaya, uyuşturmaya, aptallaştırmaya yönelik, bu arada malı götürmeye fikse olmuş sahibinin sesi rolünde.

Bu durumda bu "çarkı felek ve televole medyası" da, bir anlamda "işadamı" rolünde. Doğaldır ki, kökeni medyada olmayan her "işadamı" da, medya patronluğuna soyunabiliyor artık. Ancak bu durumda, "medya"nın kârlı bir iş olduğunu varsaymak gerekiyor; çünkü "işadamı" haklı ve doğal olarak "kar" peşindedir.

Oysa Türkiye'de medya kuruluşları kâr etmiyor. Özellikle televizyon kanallarının ve gazetelerin hemen tümü trilyonlarca zarardа. Şimdi böylesi bir gelişme karşısında, "işamdamları bu medya patronluğu sevdası niye" diye bir soru akla gelmiyor mu? İşte bunun gizini yukarıda anlattık, kar başka kanaldan geliyor. Kirli siyasetçi, arsız işadamı gazete patronu ile sözde bu gazeteci müseveddeleri iç içerler. Birlikte ülkeyi soyuyor, ülkesini satıyor, mesleğini kirletiyorlar.

"Belki böyledir ama Ahmet abi ya da Hüseyin bey böyle değil" demeyin bana sakın. İnanın öyle olmasa o kurumların önünden geçirmezler adamı. Sonuç siyasetçinin siyaseti, gazetecinin gazeteciliği, patronun iş adamlığı sadece görüntü anlayacağımız. El ele bizleri soyarken, yine el ele verip bizleri aptallaştırmaya, uyutmaya çalışıyorlar; ne kadar başarılı olduklarını anlarsınız aval aval ortada dolaşanları görerek!

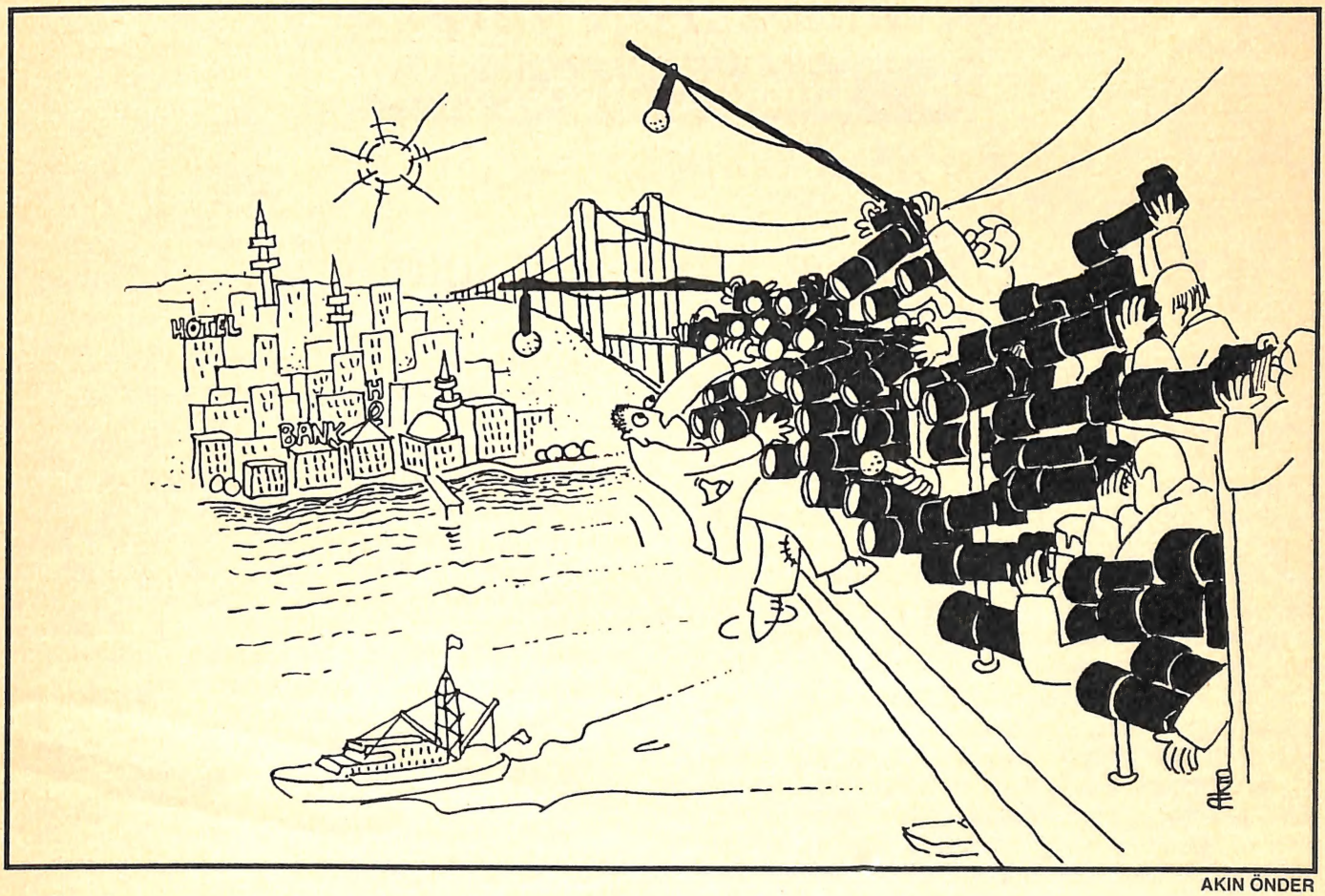

AKIN ÖNDER

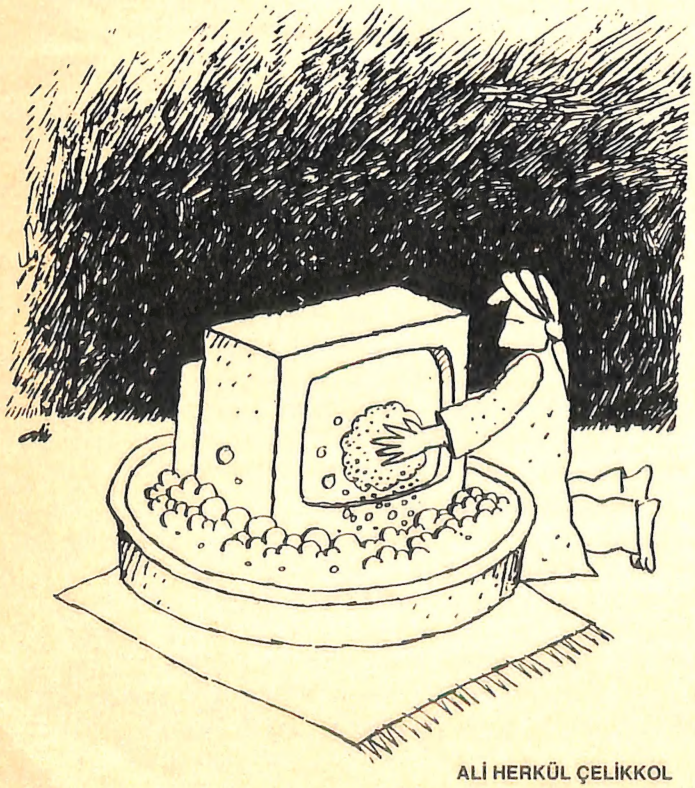

ALİ HERKÜL ÇELİKKOL

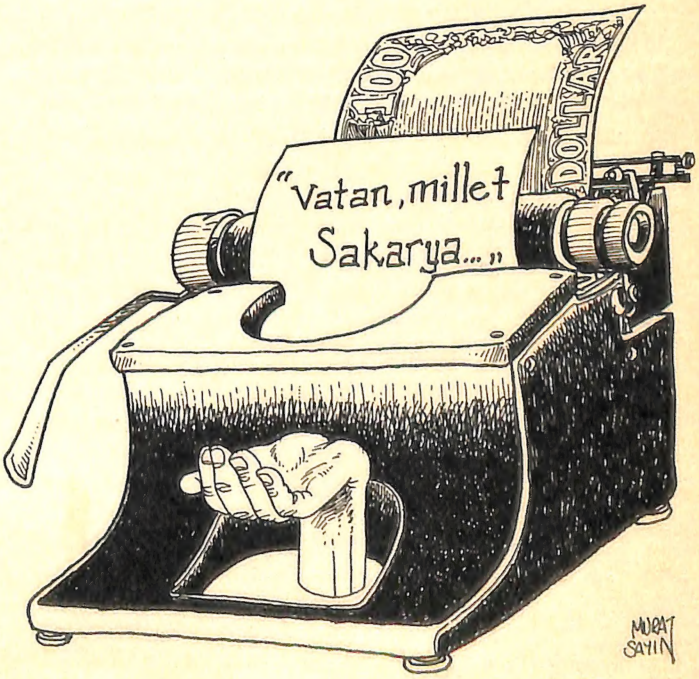

MURAT SAYIN

dinozorun yeri

hüseyin atabaş

YANLIŞ ANLAŞILMASIN!

Galatasaray'ın kıçıyla bile gol atan Brezilyalı futbolcusu Jardel, Monaco maçından sonra çağrıldığı televizyon kanalında, canlı yayın öncesi gazeteleri karıştırıyormuş. Birden aklına gelmiş ve televizyonun haber müdürü Ali Kırca'ya; "Sizin gazetelerde neden bu kadar çok kadın resmi var?" diye sormuş. Öğrenim durumu biraz kıt olan Jardel'in bunu anlaması elbette kolay değildi. Çünkü bu enflasyonun nedenini çakabilmek için biraz ekonomi bilmek gerekir. En azından, şu arz-talep yasası denilen basit kuralı. Üstelik adamın karısı Brezilya güzeli olduğundan, bu durumu anlamaması çok doğaldır.

Bizde yalnız kadın resmine değil, kadının kendisine de talep var. O yüzdendir ki, eski sosyalist ülkeler Türkiye'ye mebzul miktarda "Nataşa" ihraç ediyor. Bu olgu da ekonomik bir durumun sonucudur. Daha doğrusu kapitalist sistemle sosyalist sistemin, kapitalist sistem lehine, farkının göstergesidir. Şöyle ki; antifeminist sosyalistler, kadınlarını her alanda, yıllarca aç bırakmışlar, ihmal etmişler. Ancak demokratik güçler demirperdeleri erittikten sonra, özgürlüğüne kavuşan kadınlar, serbest piyasa ekonomisinin nimetlerinden yararlanmak, her anlamda doyuma ulaşmak için özellikle Türkiye'ye hücum ettiler. Koşulları bizimki kadar uygun başka ülkeler bulmaları da zaten öyle kolay değildi. Bizim"belinde ayaran tuluğu bağlı" erkeklerimiz var, üstelik kadın konusunda oldukça cömert insanlarızdır!..

Neyse, şirazeden daha fzala taşmadan, asıl konumuza dönelim bir soruyla: Evet, Türkiye'de kadın resmine neden bu kadar çok gereksinim var? Doğrusu bu sorunun yanıtını ben de tam bilmiyorum. Ama kimi gözlem ve sezgilerimden yararlanarak yanıtlamaya çalışayım: Kırk elli yıl öncesine kadar ülkemiz nüfusunun yüzde yetmişi köylüydü, daha doğrusu köylerde yaşardır. Şimdi durum tam tersine döndü, insanımızın yüzde yetmişi kentlerde yuvalandı. "Ne ilgisi var?" diye aklından geçenlere anımsatmak isterim; kent yaşamında "can şenliği" o eski Nallı Nallı Fatmaları bulmak olanaklı mı? O kızlar ki: gözlerinin güzelliği anlatıla anlatıla bitirilemeyen, kuyruğuna taş bağlayıp kulaklarının arasına kırmızı bir elma yerleştirdikten sonra, ayağınızın altına bir tosbağa çekip tenhalarda menhalarda hemhal olduğunuz. Anımsasanıza saka kuşlarına düşman olduğunuz o günleri!

Evet, şimdi kentlerde yaşıyoruk ama gereksinimlerimiz olduğu gibi duruyordu. Öyleyse köydeki Nallı Fatmaların yerine, kentte ikame edilecek başka bir şey bulmak gerekirdi. Sanallaşan dünyanın ülkemize yansıyışı biçiminde o da bulundu: Gazetelere, dergilere bol kadın resmi koyarak ve televizyonların gece izlencelerinde "erotik" filmler göstererek sorunumuzu büyük ölçüde çözdük!..Doğal ki Jardel, gecenin o saatlerinde televizyon izlemeye olanak bulamıyor. Çünkü gecenin o vakitlerini Brezilya güzeli eşine ayırıyor. O nedenle de eline geçtiğinde göz gezdirdiği gazetelerdeki kadın resimlerinin çokluğunu garipsiyor. Hani ne demiş atalarımız; "Tok ne anlar açın halinden!" Jardel'e anlatmak gerekir ki; bizim "aç tavuklar" tabloit magazin dergi sayfalarına abandığında kendilerini anbarda-pardon, çocuklarımız sözcüğü yanlış öğrenmesin diye düzeltiyorum- ambarda sanıyorlar. Yumuşacık kaygan kuşe kâğıt, çağdaş teknoloji ürünü temiz baskı; bas basabildiğin kadar!...

Burada denilebilir ki; nüfusunun yarıdan fazlası kadın olan bir toplumda erkekler gereksinimlerini neden doğal ortamdan karşılamıyor? Şunun için; kadınlarımızın dinimiz gereği donuk ve fanteziden yoksun oluşları, zevk sahibi erkekleri bu tür yollara itiyor. Yine dinimizin gereği olarak; ışık altında sevişmek mekruhtur, ayrıca haftada ancak bir gün -cuma geceleri- cima yapmak caizdir. İşte bu durumlar, çağı yakalamış erkeğimizi doğal artomdan uzaklaştırmaya yol açıyor. Müslüman kadını dindışı ilişkiye zorlayarak günaha girmektensen; gelsin Nataşalar, gelsin gazetelerdeki kadın resimleri. Nimetlerinden yararlandığımız demokrasi bir eşitller sistemidir, herkes düzeyi ölçüsünde tüm olanaklardan yararlanır; Zengine metres, orta halliye Nataşa, fukaraya gazete sayfası.

Birkaç yıl önce bunları yazsaydım komünüstlikten içeri atılmam işten bile olmayabilirdi. Neyse ki ne dünyada komünizm kaldı, ne de Türkiye'de Cesa Yasası'nın 141-142. maddeleri. Yine de umarım ki bu yazdıklarım Törörle Mücadele Yasası'ın 8. maddesi ile ilişkilendirilmez.

Bu arada Ali Kırca'dan bir ricam var; bu yazıyı çevirttirip Jardel'in okumasını sağlarsa, bir menfi propaganda mihrakının merakını hep birlikte ortadan kaldırmış oluruz. Evet, Jardel ve onun gibi düşünenler anlamalı ki; biz anormal bir toplum olduğumuzdan değil, gereksinimimiz olduğu için gazetelerimiz daha hakça olur: Bizde gazetelerin sayfalarını pozisyon pozisyon kadın resimleri ile donatmaları, kamu hizmeti anlayışlarının gereğidir!..Yanlış anlaşılmasın.

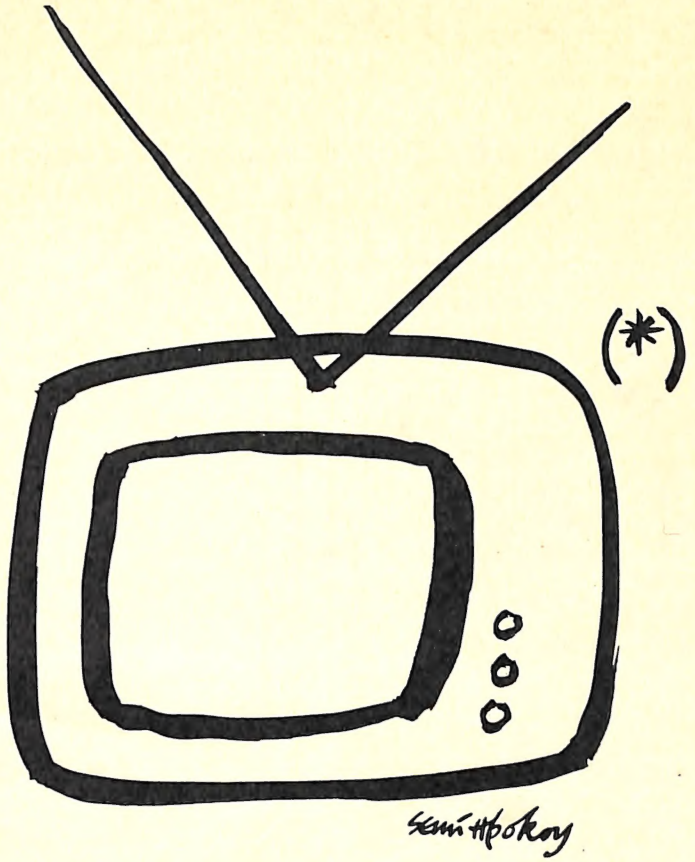

(*) Televizyonunuzu sık sık kapatmayı unutmayınız.

SEMİH POROY

CUMHUR GAZİOĞLU

AĞIRLIĞINA GÖRE AF *Gündemdeki "AF"a ilişkin yorumumdur...*

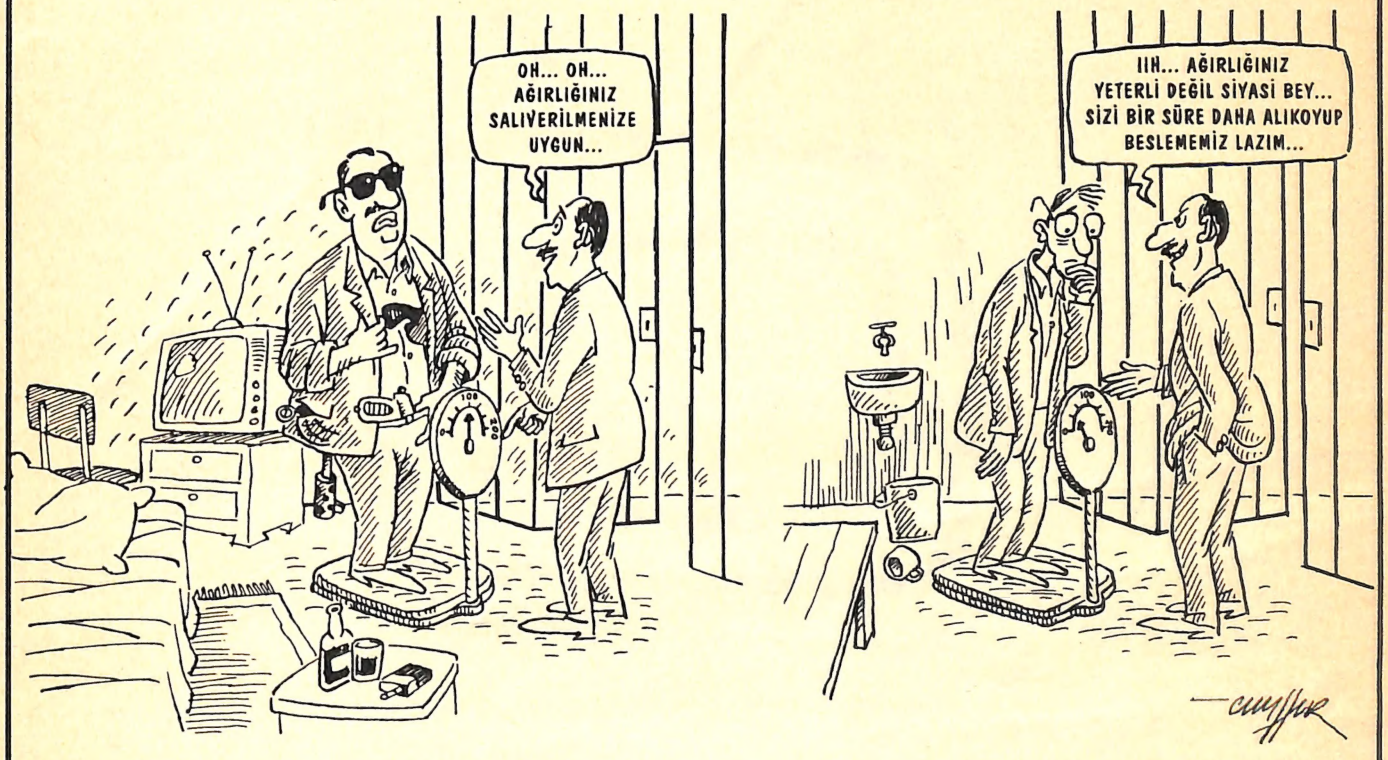

RUHİ TEK — TREN PENCERESİNDEN

SAP İLE SAMAN

Yeni gelen yolcu sıkıntılıydı. Sonunda dayanamadı, konuştu:

– Katillerin, insan sevgisinden yoksun kişilerin partisinin lideri öldü. Cenazesine devlet büyükleri de katıldı. Çelenk gönderdi. Köşe yazarları, TV'ler övgüler yağdırdı, yere göğe koyamadı.

– Eeeee.

– Meğer o kişi ne bulunmaz Bursa kumaşı imiş.

– Yani?

– İnsanın aklına başka şeyler geliyor. Büyük olmak için bu ülkede katil olmak mı lazım? Yolsuzluk yapmak mı lazım? Dini kullanmak mı lazım? Uyuşturucu kaçakçılığı mı yapmak lazım? Silah ticareti mi yapmak lazım?

– Sanki. Kanıtı Susurluk Kamyonu. Siyaset-Mafya-Emniyet üçgeni. Her şey göz önünde. Ama cırlak sesler hâlâ kanıt arıyor. Gözleri kör, kulakları sağır olanlara kanıt ne yazar?

Makinist düdüğünü öttürdü.

– Sapla saman karıştı.

– Her işin bokunu çıkardılar.

HESAP-KİTAP

İstasyondan hareket edince, o da gazetesini açtı. Kuponlardan arta kalan sayfada elli üçüncüsünün kurulduğu yazılıydı. Adamın mırıldandığını duyan başörtülü kadın:

– Turşu mu kurmuşlar? diye sordu.

– Hayır teyze. Memleketin Hasanının böreğini paylaşmak için biraraya gelmişler.

– Evladım atalar ne demiş, bal tutan parmağını yalar.

– Parmaklarını yalamak ne kelime. Bal tenekesini götürüyorlar.

– Tenekenin başında sahibi yok mu, hesap sorsun?

– Oradakiler hesap bilmedikleri için soru soramıyorlar.

– Dalga geçiyorsun.

Makinist düdüğünü öttürdü.

– Hepsi iyi seçiliyor da...

– Ya...

Tren yoluna devam etti.

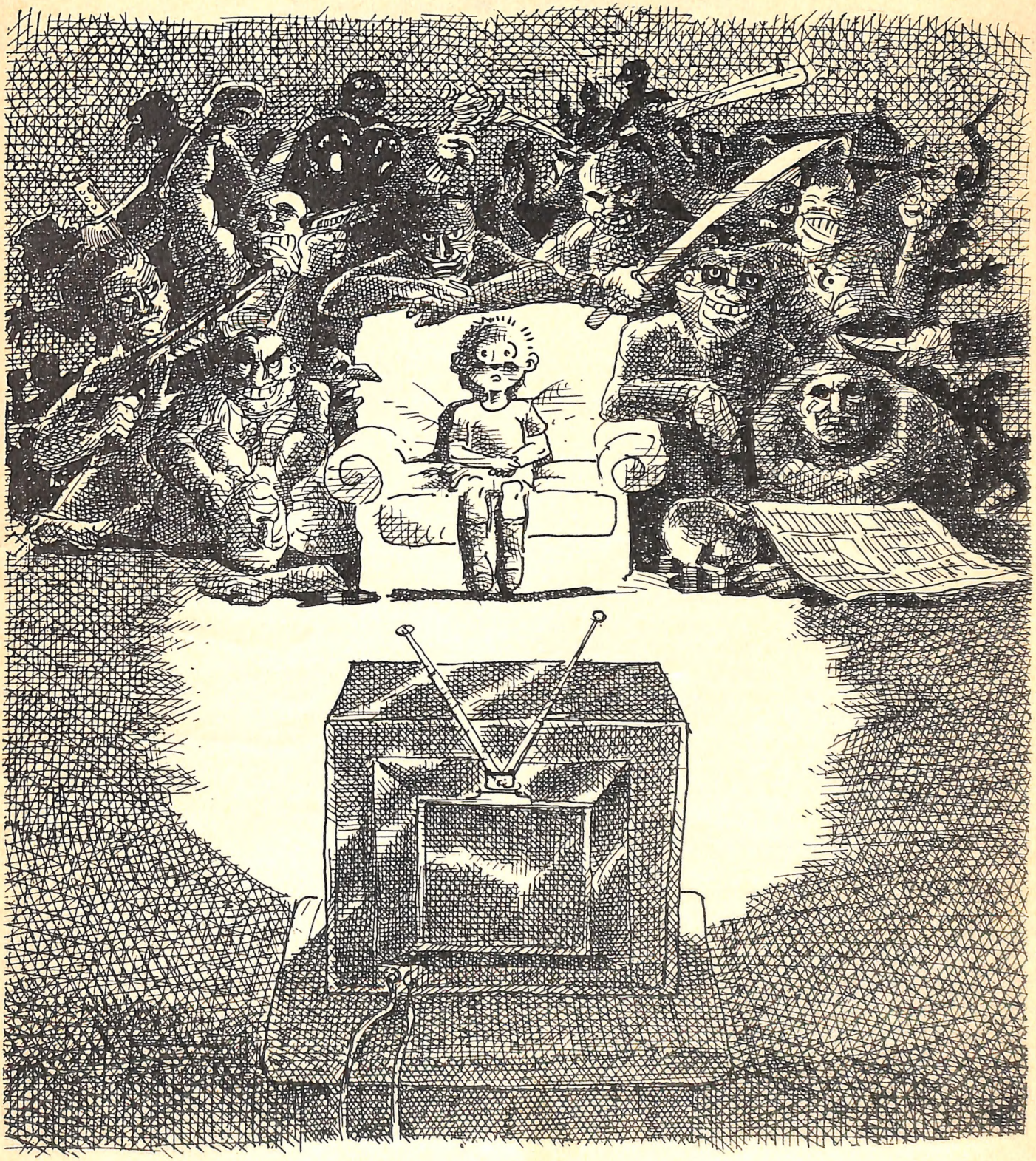

CEZMİ ERMİŞ

CEZMİ ERMİŞ

mizah dosyası

cihan demirci

ŞÖYLE "TOK" BİR İMZA: NECMİ RIZA...

*Sevgili karikatür dostları, birkaç aylık zorunlu ayrılıktan sonra "Mizah Dosyası"nda yeniden birlikteyiz.. Bu ayki dosyamızda Türk karikatürünün koca çınarı **Necmi Rıza** ağabey var.. **Necmi Rıza Ayça** ustayla yaptığım çok geniş kapsamlı bir röportajdan sizler için seçtiğim bölümleri aktacağım bu ayki "**Mizah DÜnyası**"nda (Dipnot:Bu röportajın uzunca bir bölümü de Necmi Rıza ustanın derneğimiz tarafından yayınlanacak olan kitabında kulanılmıştır.)*

Necmi Rıza Ayça ustayla ilk tanışmam 1982 yılının sonlarında olmuştu. Güldürü Üretim Merkezi'nde (GÜM) yaptığımız "Pazartesi Toplantı"larına bir pazartesi günü de o katılmıştı... Onunla tanıştığımız gün bizim için müthiş bir keyifti.. O gün birbiri ardına çok renkli anlar yaşadık, bunları sizlere ileride aktarırım ama **Necmi Rıza** ağabeyin o gün söylediği bir cümle hafızama öyle kazınmıştır ki, ne zaman Necmi ağabeyle karşılaşsak aklıma ilk o cümle gelir... Biz o zamanlar GÜM'de Güneş gazetesine bir mizah sayfası yapıyorduk... GÜM'ün yöneticisi **Müjdat Gezen** ağabeyin organize ettiği o toplantının sonlarına doğru Müjdat ağabey Necmi hocaya **"Hocam, söyleyin bize, bizim yaptığımız şu sayfada sizce eksik olan nedir?"** diye sormuştu.

Necmi Rıza usta o zaman sayfayı şöyle epeyce bir inceleyerek cevabı patlatmıştı; **"Müjdatçım herşey iyi güzel de, şöyle tok bir imza eksik burada!.."**

Gelen cevaptaki ince manayı anında kavrayan Müjdat abi de cin gibi bakışlarıyla; **"Aman hocam, tabii ki ki sizden karikatür rica edeceğiz"** demişti.

İşte o gün, bugündür, çok yakın dostu olmaktan övünç duyduğum sevgili **Necmi Rıza** ağabey ben de hep **"şöyle tok bir imza"** olarak yer etmiştir.

Gelelim şimdi olunla yaptığım upuzun röportajdan seçtiğim bölümlere...

– Hocam Yusuf Ziya sizin için ne ifade ediyor?..

– Yusuf Ziya da bütün patronlar gibi eli sıkıydı. Zaman zaman kopmalarımız oldu.. 20 yıl bounca.. Genelde kapak resmi çizdim.. Derginin içine sosyal karikatür çizdim. Kadın karikatürleri çizdim. O 20 yıl zarfında diyebilirim ki 3 defa koptum Akbaba'dan para yüzünden. O dönemde Babıali ufak bir yer.. Ben Laleli'de oturuyorum. **Sedat Simavi**, Yedigün dergisinden mektup yazıyor ve benimle görüşmek istiyor.. Yeni elbiselerimi giyip **Sedat Simavi**'yle görüşmeye gidiyoruz. Vilayeti geçiyorsunuz. Sirkeci'ye doğru giderken sağ kolda bir ahşap konak vardı. gittim bir gün sonra **Sedat Simavi**'nin odasına girdim. **Sedat Simavi** tipik bir zattı. Ağzından sigarası eksik olmazdı. Hatta bazen o kadar unuturdu ki, o sigara ufalır ufalır gelir dudağını yakar ve birden fırlatırdı sigarasını. Bana **"Necmi Rıza, Akbaba'dan niçin ayrıldın?"** dedi. **"Efendim para yüzünden ayrıldım."** dedim. . **"Allah allah, Yusuf Ziya niye hep böyleyapıyor, niye paranızı vermiyor, peki Necmi Rıza o zaman bana haftada iki karikatür yapacaksın"** dedi. Orada **"Karikatür"** isimli derigiyi çıkarıyordu. **"Peki ne alıyordun orada"** dedi. **"Efendim ben elli kuruş alıyordum karikatür başına"** dedim. **"Ben size desen başına yüz kuruş vereceğim, beraber çalışmaya başlayalım"** dedi.. Hakikaten başlardık çalışmaya

*Fakat **Necmi Rıza** usta **Akbaba**'dan fazla uzak kalamamış, nerede çalışsa kısa süre sonra yeniden Akbaba'ya geri dönmüştür. Necmi Rıza ustanın evinde ilginç bir **"Baykuş"** koleksiyonu vardır. Röportaj sırasında ona bu konuyu sormuştum, bakın neler demişti:*

- Hocam bu arada yıllarca Akbaba'da çalıştınız ama eviniz gördüğüm kadar baykuş biblolarıyla dolu... Bu ilginç baykuş sevgisi nerden geliyor?..

- Bu ilgi küçük yaştan başlıyor. Efendim ben uzun yıllar Laleli'de oturdum. O zamanlar Laleli'de saray gibi apartmanlar vardı... Yusuf Ziya, Orhan Seyfi de oralarda oturmuştur... Ve o Laleli'de o zamanlar baykuşlar dolanırdı... Şu anda ise orada ayrı bir devlet var... Hem de korkunç bir devlet... O kara torbalarıyla Yugoslavlar, Araplar, Polonyalılar, Romenler, Ruslar... O vakitler iki tür baykuş vardı... Gece yatarsınız sabaha kadar öterlerdi... Gündüzleri gözleri görmez bunların. Biz maalesef Türk insanı olarak bunlara "Uğursuz kuş" deriz... Halbuki en uğurlu kuşlardan bir tanesidir. Bunların işleri geceleri sabaha kadar zararlı kertenkelelerle, farelerle, çekirgelerle uğraşmaktır... Sonra biliyorsun Güzel Sanatlar Akedemisi'nin de simgesidir baykuş... Onun için ben bunlara hayranım.

*__Necmi Rıza__ usta ile tanışmamızdan bu yana geçen 18 yıl içerisinde sayısız kez karşılıklı olarak içtik ve muhabbet ettik... 90'ına yaklaşan bu koca çınar çoğu zaman Esentepe'deki evinden Cağaloğlu'na cemiyet lokaline kadar yürüyerek gider ve orada **"sıcak"** ama mutlaka **"çok sıcak"** olması gereken çorbasını keyifle içer... Onu bazen Kadıköy'de görürüm... Damak zevki müthiş olan Necmi usta hiç üşenmemiş ve Kadıköy'de ıslama köfte yediğimiz köfteciye gelmiştir ama o ordaki dolmanın tadının da farkına varmıştır.*

*Ben bu satırları bitirmiştim ki, __Necmi Rıza__ ustamızın ciddi bir rahatsızlık nedeniye hastaneye yattığı haberini aldım... Şimdi __Necmi Rıza__ usta burda olsa yazıda herhangi bir değişiklik yapmama kızardı... O yüzden ben de yapmadım ve ona acil şifalar diliyorum... Sevgili hocam, biliriz ki çok şakacısınızdır efendim... Karşılıklı daha içeceğimiz çok rakılar var, daha kitabınız çıkacak ve onu kutlayacağız, hepimizden daha **"delikanlı"** biri olarak bizi fazla bekletmeyin n'olur... ve bu satırları rakımızı karşılıklı tokuşturup, birbirimize **"çok şakacısınız efendim"** diyerek okuyalım gene bir meyhanede.*

Gelecek aya dek GÜLEKALIN sevgili Karikatür dostları...<None>

MURAT ÖZMENEK

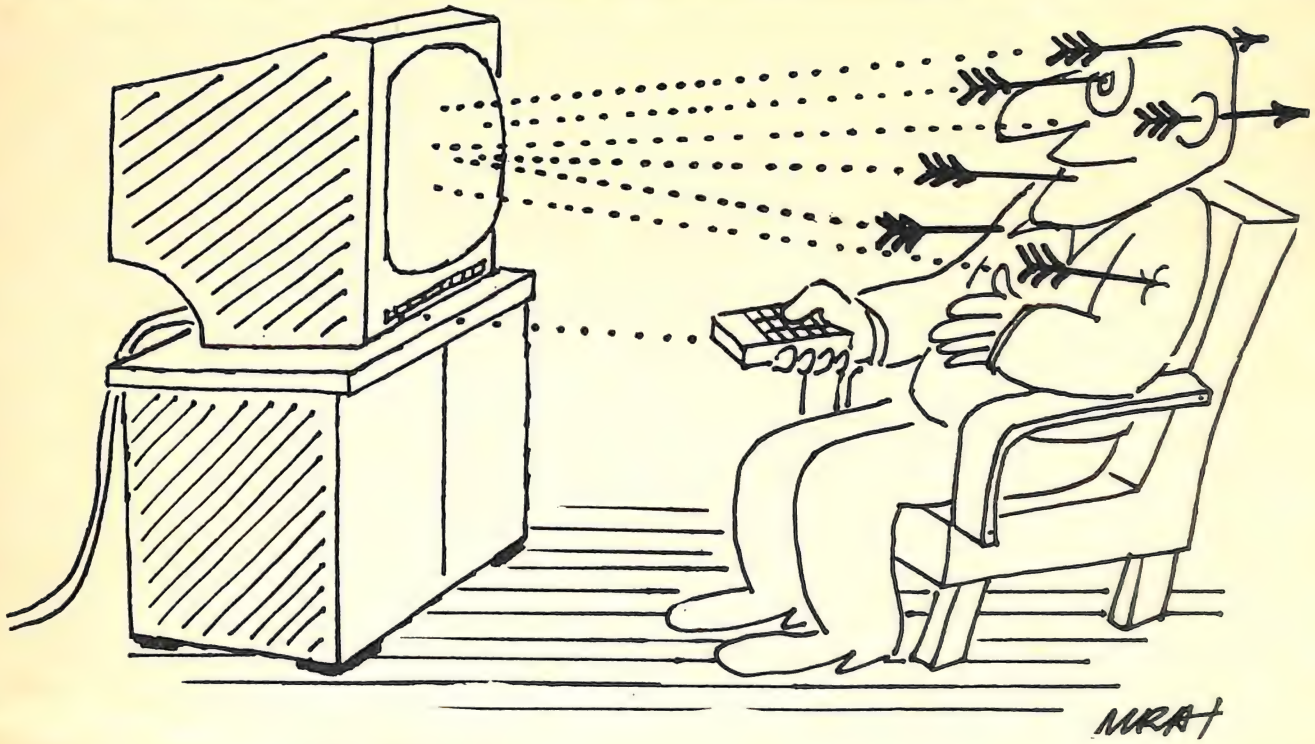

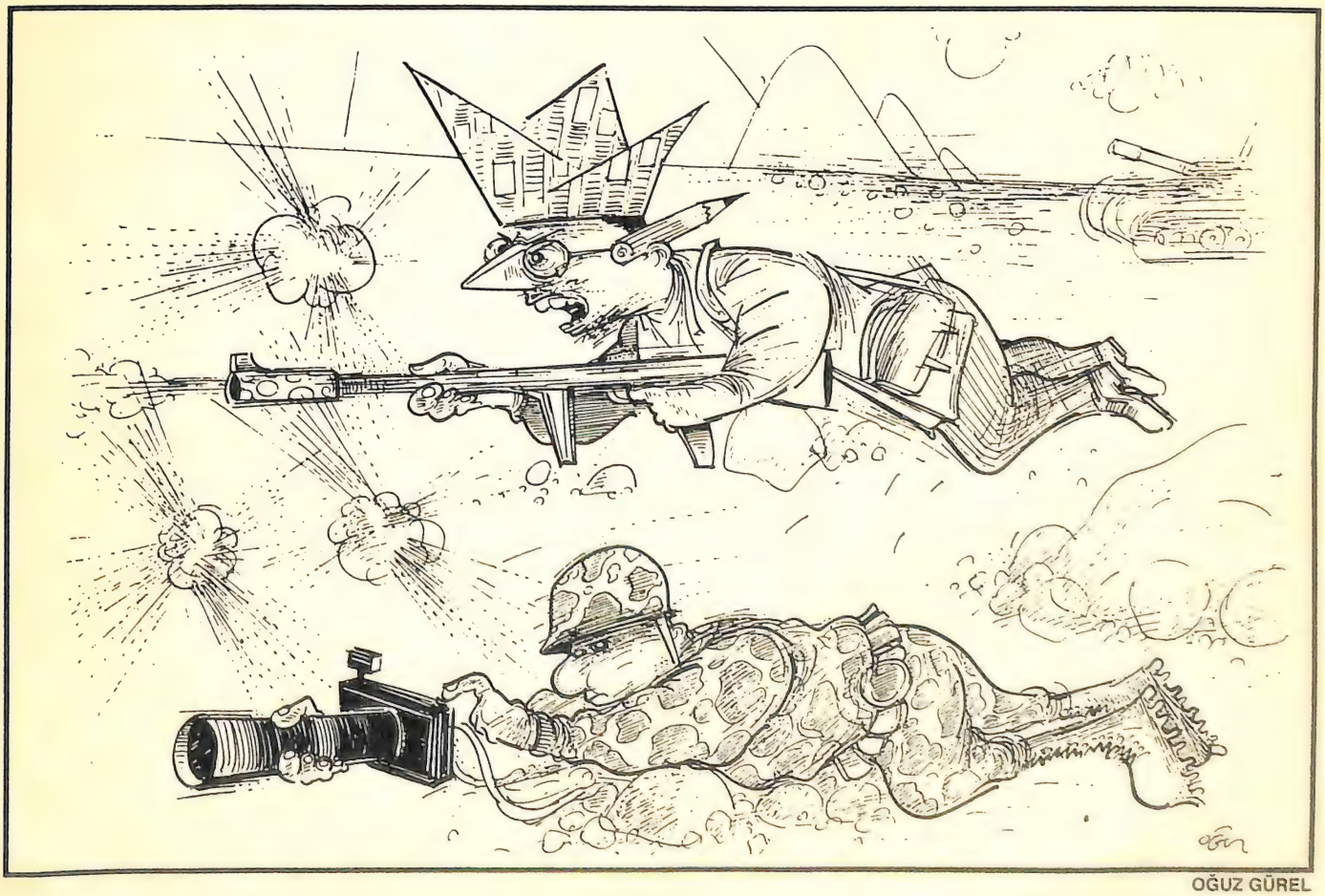

OĞUZ GÜREL

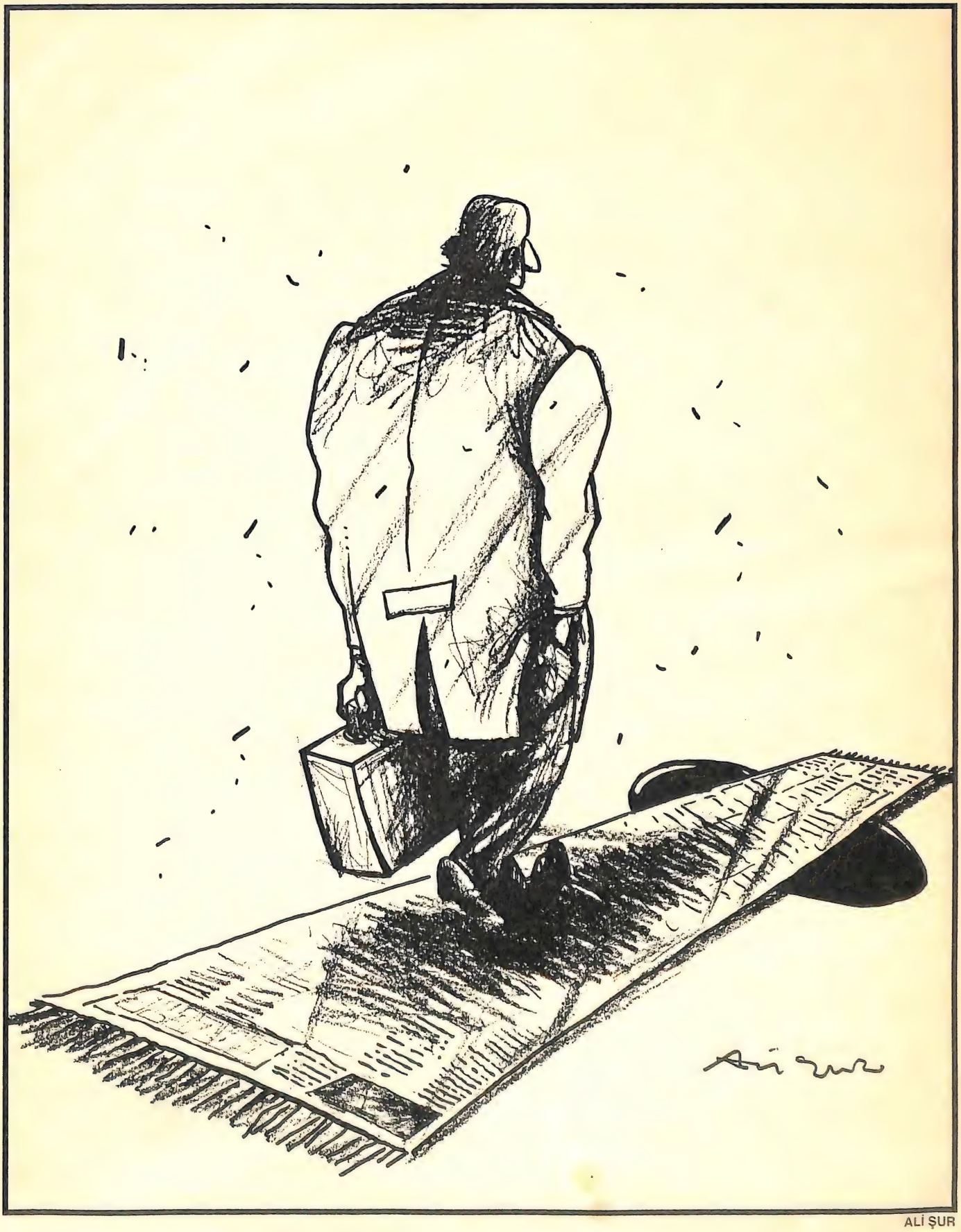

ALİ ŞUR

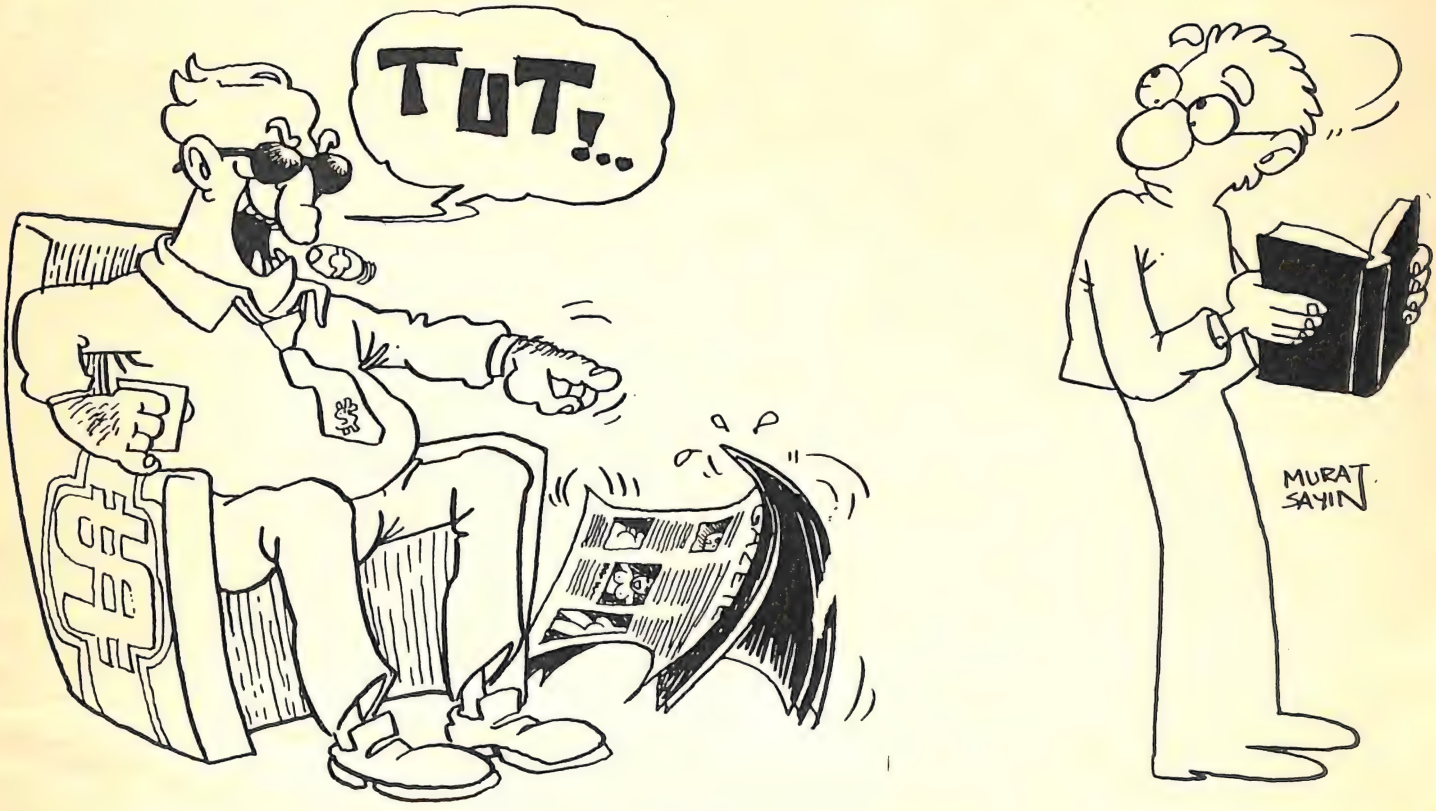

MURAT SAYIN

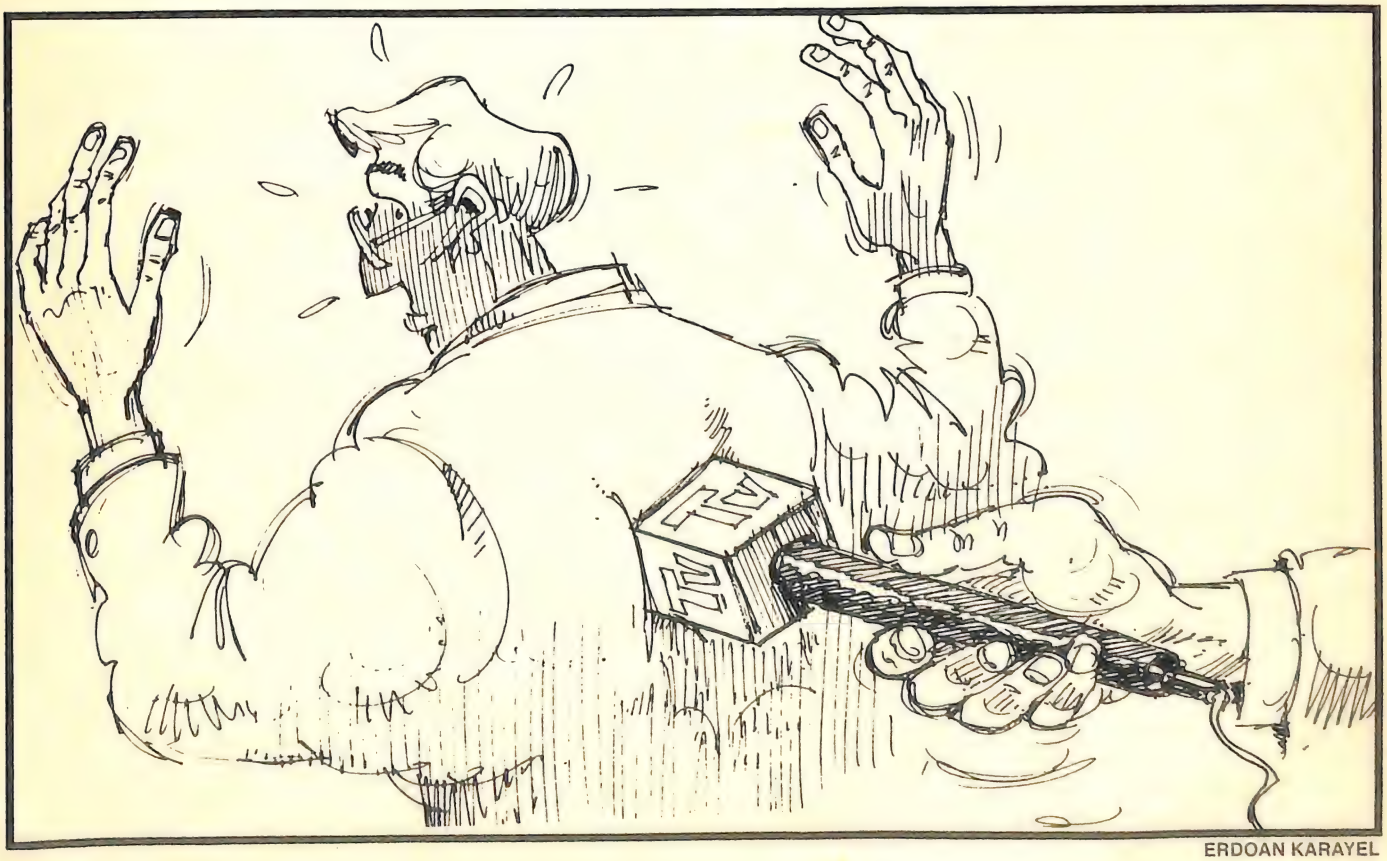

ERDOAN KARAYEL

GÜLDÜŞÜN ÇORBASI

•

ÖZGÜR ARHAVİLİ

•

MEDYANIN ŞİDDETİ, MEYDANIN HİDDETİ!..

Babıâli "Eskiden yokuşu vardır; Gazete ve Gazeteciler Çağrıştıran, Ahmet Emin Yalman, Yunus Nadi ve Nice değerlerle bütün Cumhuriyet, Ulus, Akşam vb. gazeteleri anımsatan... Nerede o Basın ahlakı ile donanmış Aydın kimliklein yarattığı Gazeteler, Gazeteciler?! Nerde o? Nerde onlar?!.. Nerde o Haberler?! Nerde o Haberciler?!..."

O günü yaşamış ve günümüze savrulmuş bir gazeteci eskisi diye düşünmüşsünüzdır beni. Yukarıdaki paragrafımı okuduysanız. Gazeteci eskisi değilim ama; o yaşatılması korunarak saklanıp örnek alınması gereken Babıâli yokuşunun onunla devasa tırmanıcılarının yaşam serüvenlerinin, o günün koşullarında vedikleri erdemli savaşımların öyküsünü zaman zaman dinleyen ve okuyan, onları örnek almaya çalışan günümüz eskisiyim!...

Günümüzde Medya yokuşu var Hormonlu Gazetelerin Besili ve Beslemeli Gazetecilerini çağrışıtıran, Yazılı ve Görsel platformlarında Televole kimlikleri çürümüş ve yozlaşmış insan tiplerinin iğrençliklerinin anımsatan...

Kel alaka bir konuya girip özü yakalama yakalatmaya çalışacağım.. Haydın yakalamaya, yakalatmaya!... 26.07.1999 tarihli kupür "ANAP kaliteli"" parti olacak başlığını taşıyor. Başlığın altına giriyorsunuz oda ne ANAP Dünyada uluslararası kalite belgesi alan ilk ve tek siyasi parti olamak için harekete geçerek ISO 9001 kalite belgesi almak adına TSEK ile bağlantı kurmaya başlamış. Amaç "Kaliteyi Artırmak" mış??!!! Bu bağlamda kurulacak Bilgisayar merkezinin adı da "T. Özal Bilgi Merkezi" olacakmış??!!!... Tüm bunlar M. Yılmaz'ın söylediği şu sözü çağrıştırdı bendi; "Türkiye üçüncü sınıfı insanlar yönetiyor.." E. M.Yıl... haklı; ülkeyi üçüncü sınıf yöneticilerden kurtarmak için birinci sınıf partilere gereksinim var! Demek ki partisinin kalitesini anımsamış. Yine demek oluyor ki üçüncü sınıf yöneticilerin ülkede egemen olmasında partisinin büyük katkısı var. Özellikle 1980 sonrasının süreçteki etkisini yadsıması olanaksız!.. E.M. Yıl'ı anımsarken Tansu Çiller'e haksızlık ettiğimi düşündüm. Bakın o Ne demiş?"Türkiye'yi MEDYA KARTELİ yönetiyor!" "E.M.Yıl" der de "E.T.Çil" demez mi?!

Aslında bir gerçeği vurgulamak gerekiyor; "iki doğruyu iki yanlış söylemiştir." "ülkeyi üçüncü sınıf insanlar yönetiyor" "ülkeyi medya karteli yönetiyor" Birinisi E. M.Yıl'ın ikincisi E.T.Çil'in. Evet, Merkezi ve Yerel Yönetim ile bu noktasının Egemenliği ülkemize % 70 ile hakim. Yalnız burada bir diğer gerçeği de vurgulamamız gerekir. O da, "Her iki doğruyu söyleyen iki yanlışın izduşumundan ülkemiz da yaşanan olumsuzluklar..."

Eğer bugün, "Medyanın Şiddeti Meydanın Hiddetine dönüşmüş" ise bunun sorumlusu 1980 sonrasının kurumsallığı "köşe dönücü kolay kazanım" mantığını ivlelendirenlerdir. Onlar değil; mi; Türedi zenginler yaratan?! Onlar değil mi; Aydın olma erdeminden soyut bu türedi zenginlere yazılı ve görsel medayı teslim edenler... Onlar değil mi üçüncü sınıf yöneticilerle bu onuncu sınıf insanların medya kartelini besleyenler

Ve ekonomik ve siyasi rant adına bu odaklara Devletin Açık arazideki çiftlikleri KİT'leri BİT'ler ve Bankaları hortumlatan onlar değil mi? Ülke gelirinin % 80 nini % 1 lik bu soygun gürühuna teslim ederek ülke gelirinin ancak % 20 sini halkın % 99 una reva görüp MEDYANIN ŞİDDEİNE tercih edenler onlar değil mi? Ve bugün çıkıp utanmadan onlardan şikayet eden onlar değil mi? Onlar!!!!????

Sizler yaşamınızın bir parçası haline getirdiğiniz "İkili Standı" koruduğunuz sürece, bu çıkar gruplarına; "3G diye tanımlanan üçüncü nesil Mobil Teknolojisi MÜLTİ MEDYAYI da teslim edeceksiniz. Çünkü CEP telefonu gibi tek cihazdan ses, bilgi ve görüntü şeklinde her türlü servis anında ulaşılabileceksiniz. Çünkü ileşitim dünyasındaki tüm sınırlarınızı ortadan kalkıyor. Yani siz siyasi Rantçılar ve Ekonomi Rantındaki neferleriniz; Bir Radyo iletişim teknolojisi olan 3G sayesinde Cep telefonlarınızla mobil cihalarından, Mobil MÜLTİMEDYA (Ses, bilgö ve Görüntü) servislerine kadar gereksinim duyduğunuz çeşitli HORTUMlama odaklarına erişme olanağına kavuşuyorsunuz. Hayırlı olsun ve dem Helal olsun bu gezegen size. Neyinize MEYDANIN hiddeti şeyinize MEDYANIN ŞİDDETİ

MİZAHOLOjİK ÖZLER

* Mafya/Tarik-AT sponsoru : MEDYA
* Bezmen - Civan - Mercimek - Demirel - Keçeli vb. leri kim dersiniz? "Ülkeyi hortumlayan Fiilerin Dolarlı kanadı"
* Ülkemizde "Hotumlayan Fiilerin dolarlı kanadı." ile "Tantan'ın Buffalo ve Balina adlı silahlı kandaı" savaş halinde bakalım kim kazanacak!
* Kalıcı Deprem konutları değil kalıcı mezarlar inşa ediliyor muş... Demekki Epey gelişme var. Evleri mezar olanların Evi de mezarı da yok olmuş idi. Depremlerde..
* Kusura kalmayın. Bu kadar Absürdlük yater??!!...
* Kusura kalmayın Bir Absurdlük daha aklıma geldi onu da yazayım:
  Back to Back (karşılıklı kredi açma)
  Bak toy Bak Ülkeyi hortumlayanlara
* Bir dahaaa Bi dahaaaa yazcem:
  Plaket yap Evren'e at, Kenan Evren bilmezse Kenar Pars bilir?!

AHLAR BİZE, VAHLAR BİZE ...

GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU

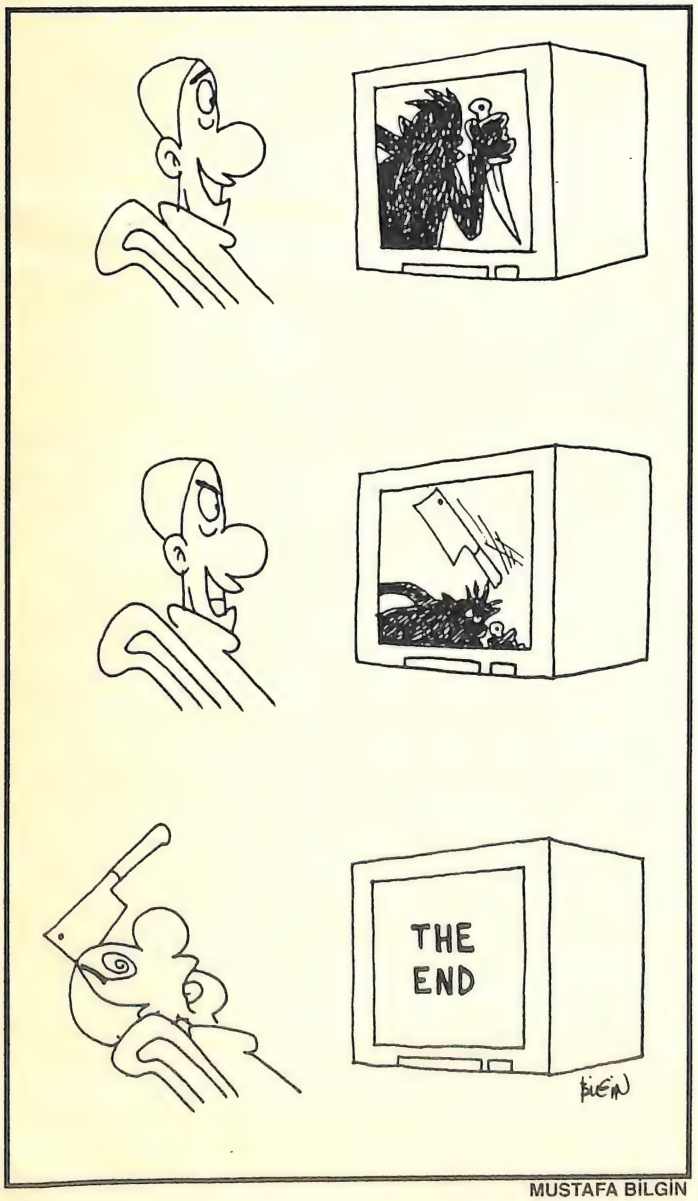

MUSTAFA BİLGİN

AHMET ERKANLI

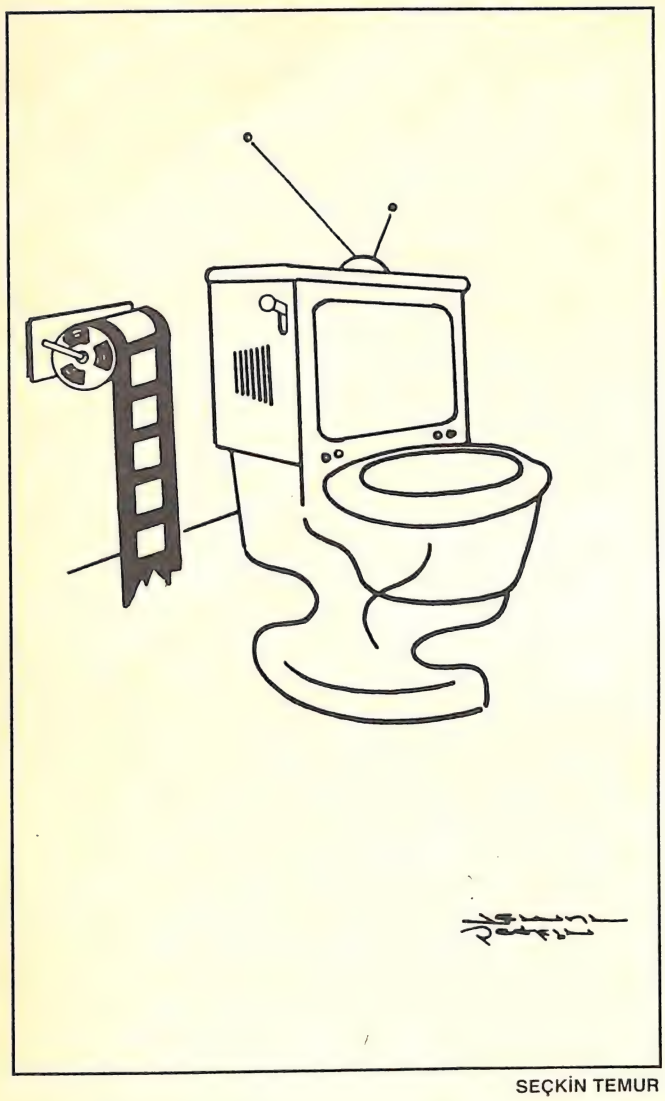

SEÇKİN TEMUR

ÖZCAN ÇALIŞKAN

KARİKATÜRİST ANEKDOTLARI

■

YENER ÇAKMAK

■

ŞAİR YUSUF ZİYA ORTAÇ NASIL MİZAHÇI OLDU?

Biz yüzüyen insanlardık eskiden. Ne troleybüs vardı, ne dolmuş. Vapurdan köprüye çıktım mı, her sabah koşar adım giderdim mektebe: Eminönü'den Sultanhamamı'na, Fincancılar Yokuşu'ndan Süleymaniye'ye, Bozdoğan Kemeri'nden Vefa'ya... Cağaloğlu'ndaki İctihat Evi'ne, Sultanahmet'teki Türk Yurdu'na, Nuruosmaniye'deki Servet-i Fünun'a tek taşıt pabuçlarımdı.

Yaza yeni giriyorduk. Belki nisan, belki mayıs. Erguvan pembesi bir akşam Haliç'i buğulamıştı. Köprünün sol yaya geçidinden Karaköy'e doğru gidiyordum. Biri koluma giriverdi ansızın: "Pek dalgınsınız!" dedi. Sedat Simavi Bey'di bu. Henüz basın dünyasına ayak basmamıştı. Eğlence yerlerindendi dostluğumuz. Tepebaşı bahçesinde, Taksim bahçesinde başlamış, tesadüflerin dostluğu. Ne kadar güzel giyinirdi, bilemezsiniz. Az züppe, çok şık! "Ben de sizi arıyordum!" dedi Sedat. Karaköy'e, sonradan postahane olan Cenyo'nun önüne gelmiştik. "Şurada birer bira içelim mi?" dedi. Cenyo öğleyin zengin lokantası, akşam kibar meyhanesidir. "Bir mecmua hazırlıyorum" dedi. Gözleri, yanakları gülerek. "Bir mizah mecmuası... Diken!" dedi. Ben, "Yaa, tebrik ederim... Uğurlu olsun." dedim. O, "Siz de yardım edeceksiniz bana..." dedi. "Ben mi?" dedi. "Evet, siz... Mizahi manzumeler istiyorum sizden!" dedi. Ben, "Hiç böyle bir şey düşünmedim, hiç böyle bir şey denemedim Sedat Bey... Nerden geldi aklınıza?" dedim.

Sinirlenmiştim adeta. Bu şairliğime saygısızlık benim. Ama Sedat Simavi tatlı bir mutluluk içinde, farkında bile değildi öfkemin. "Ömer Seyfettin Bey söyledi... O da minik hikâyeler yazacak, imzası ile... Sizin için, Türkiye'nin cambazıdır, kafiyelere taklalar attırır dedi..." Güldüm. Güldü. "Söz mü?" dedi. "Bilmem... Deneyeyim" dedim. Bana bulunduğu adresi verdi: Divanyolu'nda, şimdi Sağlık Müzesi olan binadaydı. Bir dernekti burası o zamanlar. Adını iyi hatırlayamıyorum şimdi. Ya Milli Müdafaa Derneği idi ya da Malûl Gaziler Yurdu...

Ertesi gün Toprak Sokak'ta karşılaştık Ömer Seyfettin'le: "Yaz cancağızım" diyordu, "yaz... Sen hem iyi şair olmayacak, hem iyi mizah muharriri (yazarı) olacak kadar zekisin..." Sonra önündeki Türk Yurdu'nu açtı, kolu havada, kirpiksiz mavi gözlerini süzerek iki mısra okudu son şiirimden: "Şair! Kadın kalbi sıcak bir mabet değil, her yolcuyu sarhoş eden bir meyhanedir.!"

"Güzel!.. Ama zekânın güzeli, kalbin değil... İçinden, gelmiyor bu ses, kafandan geliyor cancağızım! Cenap da senin gibidir.

Düşmüştü siyah berk-i şebe şebnem-i simin

Şebnem gibi titredi kamer leyl üzerinde!

Ne olmuş, ne olmuş, ne olmuş? Gecenin siyah yaprağına bir gümüş damlası çiğ düşmüş. Bu gümüş çiğ damlası da karanlıkta titreyen aymış.

Şair değil, kuyumcubaşı cancağızım!

Ertesi gün Sedat Simavi'nin Diken mecmuasına giderek mizah dünyasına adım attım.

(Bizim Yokuş Kitabından)

1

2

ERDOĞAN KARAYEL

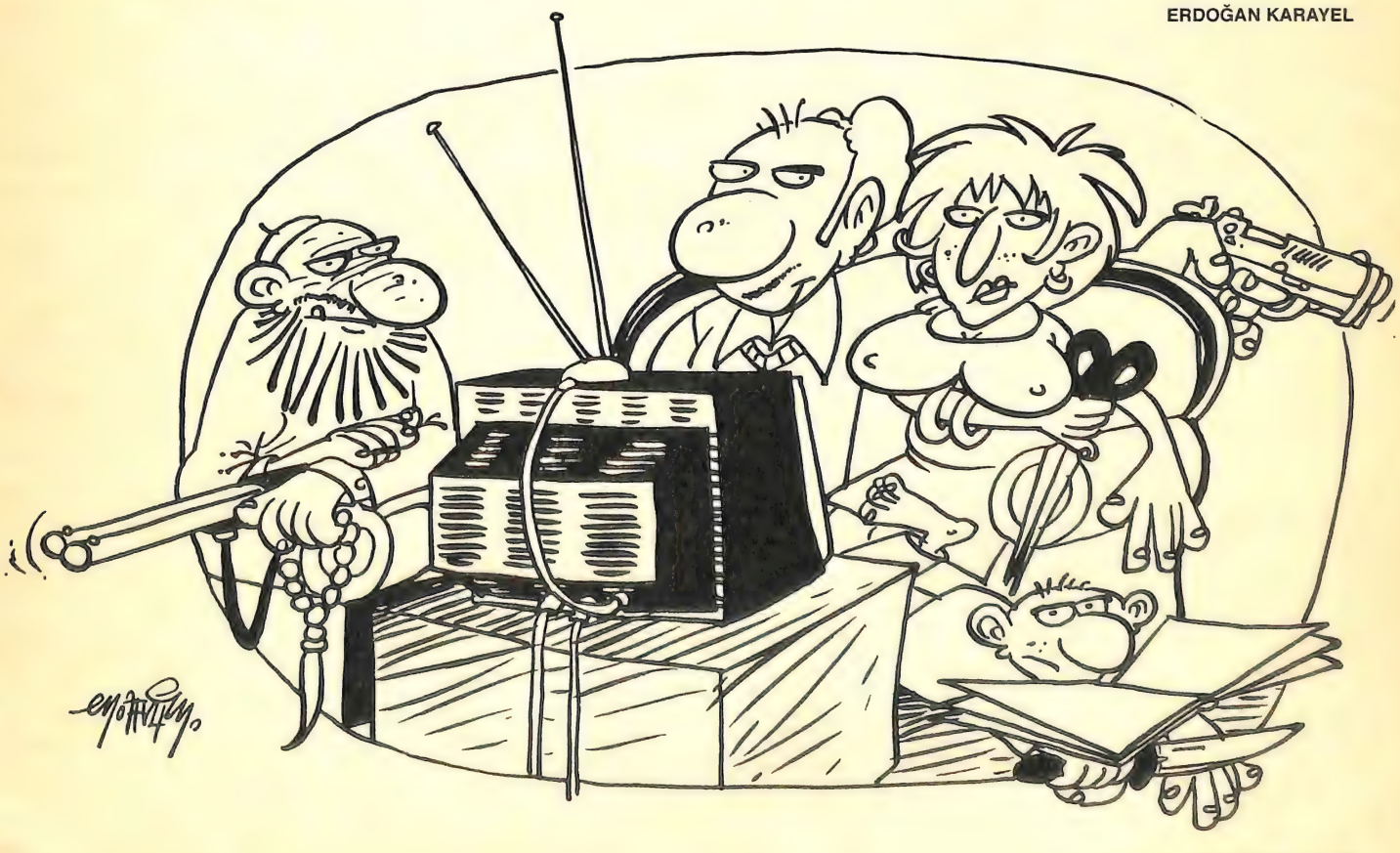

MEHMET TEVLİM

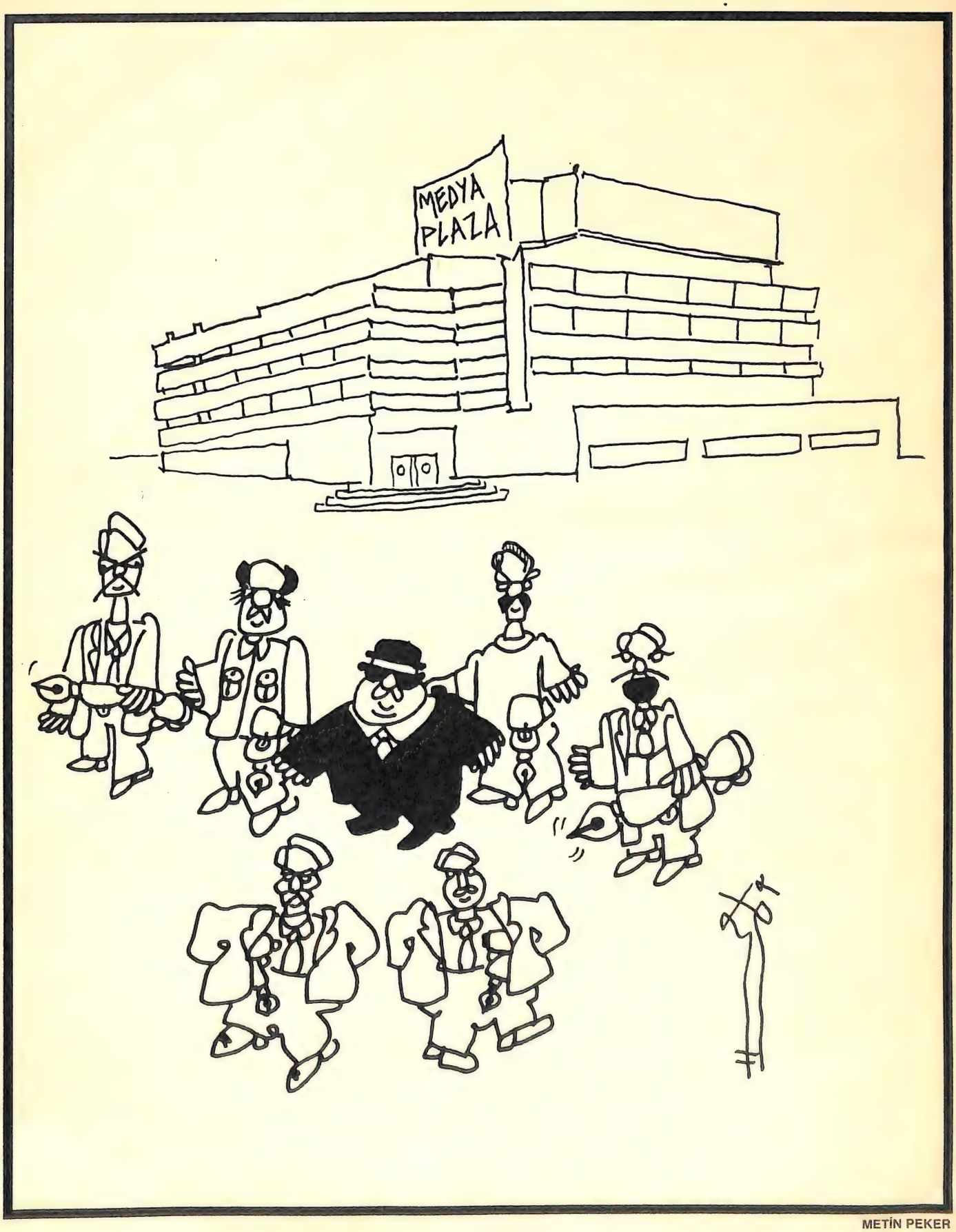

METİN PEKER

BİZ ADAMI ÇITIR, ÇITIR YERİZ...

GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU

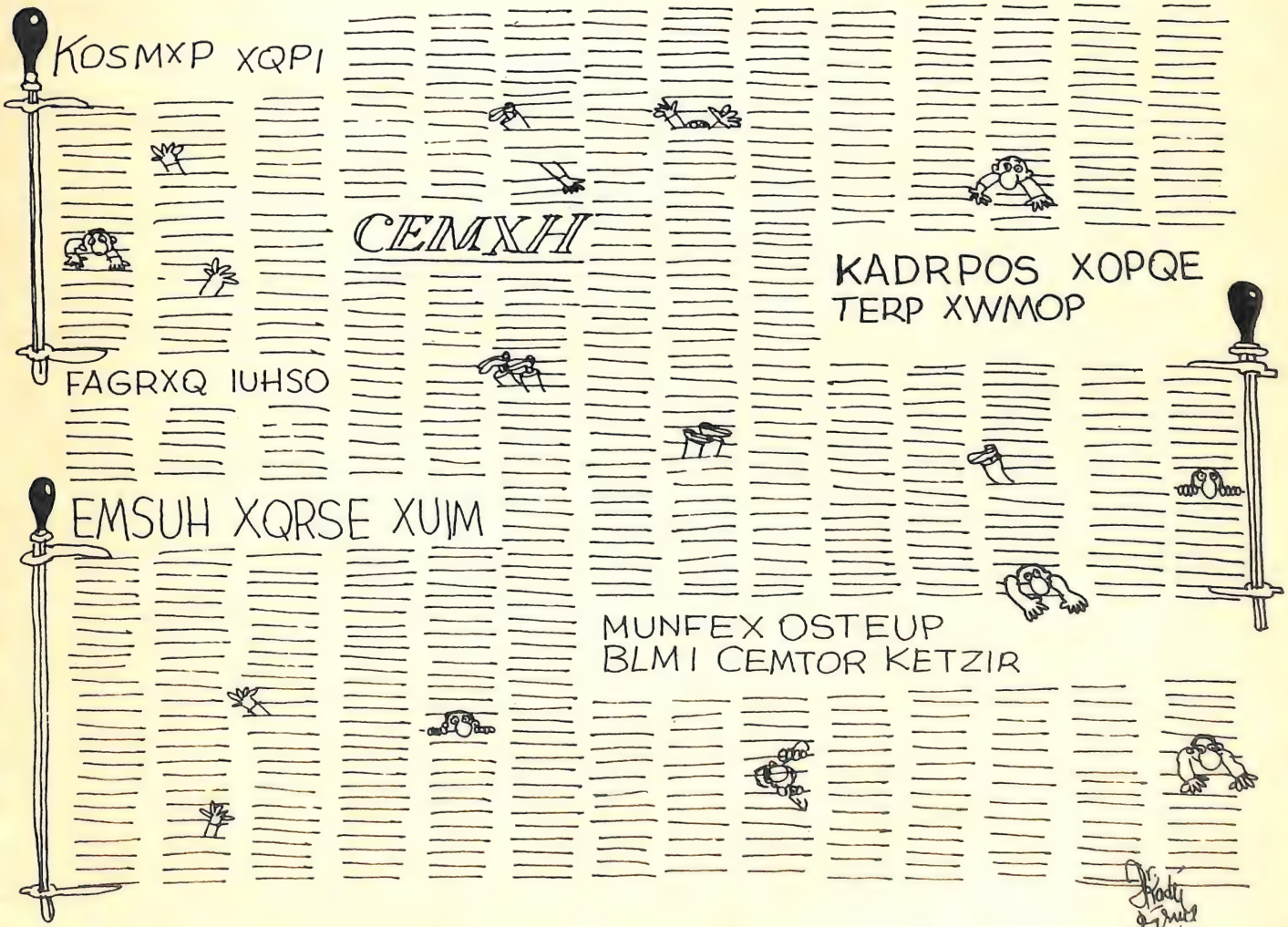

KADİR DOĞRUER

KARİKATÜRKÜCÜ

Bülent Okutan

MAVİ BONCUKLU ALLO

Markete çamaşır deterjanı almak üzere gitiğinizde matik alanından mı, yoksa elde yıkananlar için mi satılanlardan alacağınızı bilmeniz gerekir. ne farkı olduğuna gelince; Matik alanından çamaşır makinasında daha işi netice verdiğini ve bu yüzden üretildğini artık bilmelisiniz.

Televole gibi programlarda medyatik olanları sıkça görürsünüz çünkü sonunda "tik" vardır. Ve bu kişiler bu programlar için üretilmiştir. Bu durumda adı sanı belli olmayanları da görmez ve tanımazsınız. O grup daha çok çitileme için üretilir ve medyatik değildir. Yine bu bağlamda medyanın aradığı biri olmanız için bir özelliğiniziin olması gerekir. Örneğin; mavi boncuklu gibi, parfümlü gibi veya yeni formüllü gibi..

Medya denen şey bir makina mıdır ki,. ona deterjan olarak matik cinsi şeyler koyalım ve beyazlık sağlansın..? diye bir soru soruyorsanız, tas tamam üstüne bastınız. Zira günümüz medyası, deterjan tüketen bir makinadır. Ona sakın ola ki çitilemek için kullanılanlardan koymayın. Yoksa kireçlenir, bozulur ve mavi boncuklulardan tüketemez.

1965'li yıllarda evlerimize giren medya, makina değildi. Dolayısıyla insana değer veren, insan gücüne dayalı bir toplum silahıydı. Yani korkunç bir gücü vardı. Halkın nabzını tutar, sağlıkı haber verir, insan haklarına ve demokrasiye sahip çıkardı. Ama artık son yıllarda "Güçlerin Medyasının" halkın üzerindeki baskısını, çalışanının üzerindeki egemeniği üzülerek görüyoruz.

Duyarsız gibi görünse de bizim insanımızın sağı solu belli olmaz. Umudum odur ki günün birinde çitileme deterjanı vaya çamaşır sodası ile gereken işlemi yaparlar. Medya realitesi panoramik olarak baktığımzda şunları da gözlemliyoruz.

– Ben gazateci değilim ama sizin patronunuzum. Yani ben sizin veli nimetinizim. İstediğime yazdırır, istediğime çizdiririm. İşime de gelmezseniz kapının önüne oturturum. Hem çıkarken de kapıyı çarparsanız büyük babamı rahatsız edersiniz, onu da bilin.

Efendim, gazeteci değilseniz gidin dayınızdan, amcanızdan kredi hortumlayıp banka kurun, nasıl olsa cezası kulak çekmek değil mi? halkı söğüşleyin. Bu memlekette sizin gibilere iş mi yok... Gazetecilik ve yayıncılık "Dün dündür. Bugün işimize bakalım." ilkesi ile bağdaşmayan bir asil meslek, bir denge unsurudur.

"Patron olabilirsiniz ama gazeteci asla." Bu terimde şuna benzer. Hani oğlan kızın ırzına geçer, kızda gözyaşları içinde iki laf eder; "Bedenime sahip olabilirsin ama ruhma asla." Yahu şey elden gitti be kızım, sen hâlâ ruhtan ve gûruhtan bahsediyorsun.

Yok mu benim bu dergide yazdıklarımı gazetesinde yazacak veya çizecek testisleri yüz gram gelen biri.. Yok maalesef yok.Pekiyi ben o gazetelerden birinde olsaydım yapabilirmiydim. Tabi ki yapardım. Çünkü ben mavi boncuklu cinsinden değilim. Yazmasanda , çizerdim. Çizmesende şarkı söylerim. O'da olmazsa metroda akerdeon çalarım. Olmazsa kestan satarım. Ben medyanın matik arzulayan çelik çarkları için üretilmemişim. Çitliyenler takımındanım. Şeyimiz yüz gram gelmesede yüreğimiz popülizme prim vermeyen iradeyle tam bir ton..

O sırada yönetmen araya girer, bakar ki bizim gibilere fazla ileri geri konuşuyor, patron duyarsa oyulacak, küçük bir spotla;

"Efendim bir yere ayrılmıyorsunuz kısa bir reklam arası veriyoruz." Reklam arasında programa katılan filancaya başlarlar dil dökmeye; Abi n'olur biraz ılımlı konuş, biliyorsun güç onlarda, çeteler de söz etme. Ekmeğimizden olmayalım."

Eğer söz konusu bir gazete ise bu kez de yazı işleri uyarır sizi; "Yav kardeşim, sen ne yadığını çizdiğini biliyormusun? Düpe düz bizim patron gibilerini aşağılıyorsun, ya suya sabuna dokunmayan şeyler üret, ya da muhasebeye uğra hesabı kessinler." Siz bir matik değilseniz ceketinizi alıp eyvallah diyebilirsiniz. Şayet matikseniz; Mavi boncuklu mu, parfümlü mü yoksa yeni formüllü musünüz onu bilmem...Sizden sonra adam mı bulamazlar tabi ki bulurlar. Ancak o boşalan damarlarla gün gelir o bardak bom boş kalır. Yuvarlanır gider.

Son çalıştığım gazete, yerel bir gazeteydi. Öyle holding molding değildi. Elde yıkanan cinsinden. Çitileyip duruyorduk. Patron ara sıra yazılanlarını bana yazdırıyordu ya olsun varsın dedik. Taa ki; yukarıdan siparişler gelene kadar... İşte o zaman ceketimizin iç cebine koyduğumuz zarfı, kuralı değiştirerek önüne koyduk. "Gösterdiğiniz ilgiye teşekkür eder, istifamın kabulünü arzederim" zira biz medyatik değildik.

Tuzumun kuruluğundan değil efendim, biraz harçlıksız kaldık o kadar.. Yüreğimizin duruluğundan.

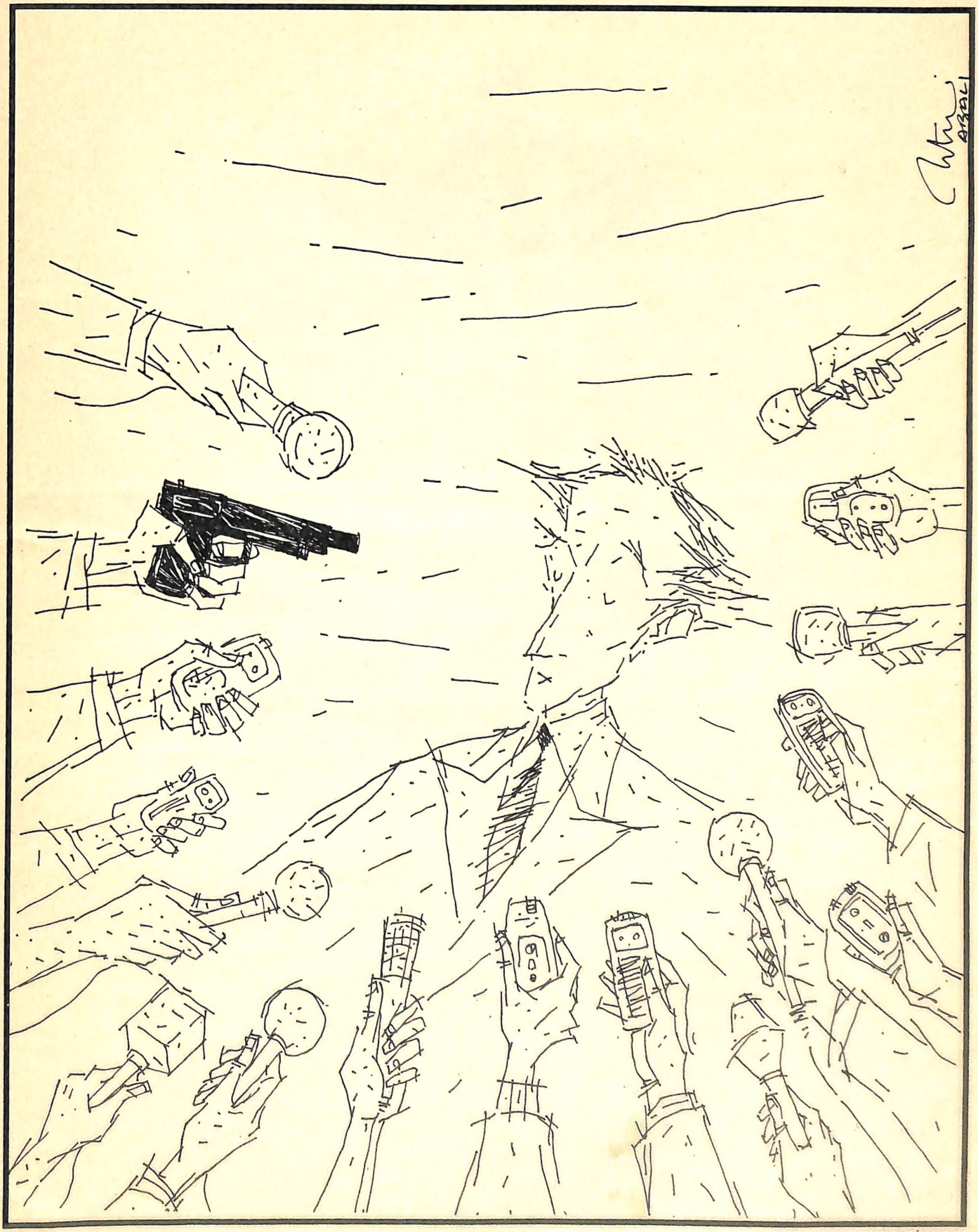

NECATİ ABACI

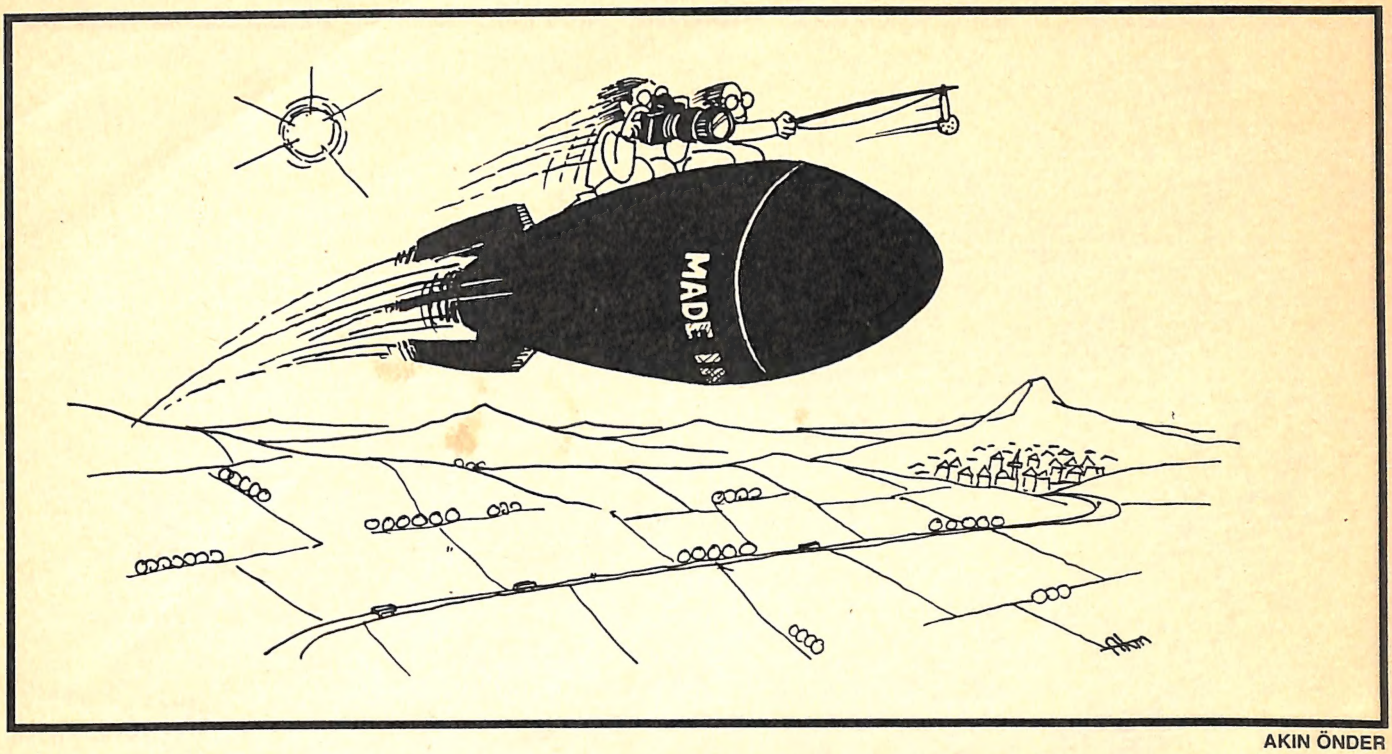

AKIN ÖNDER

RAİF GÖKKUŞ

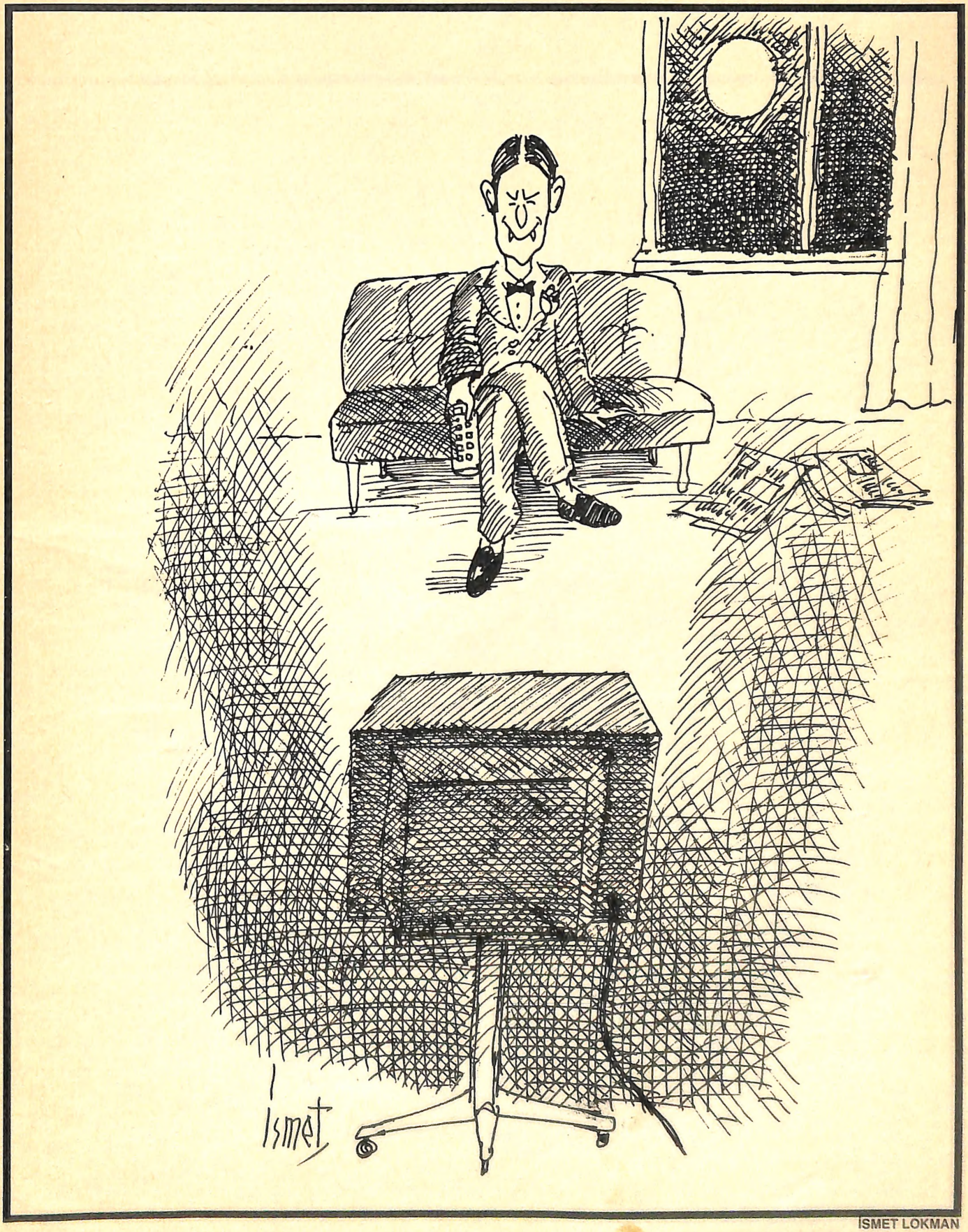

İSMET LOKMAN
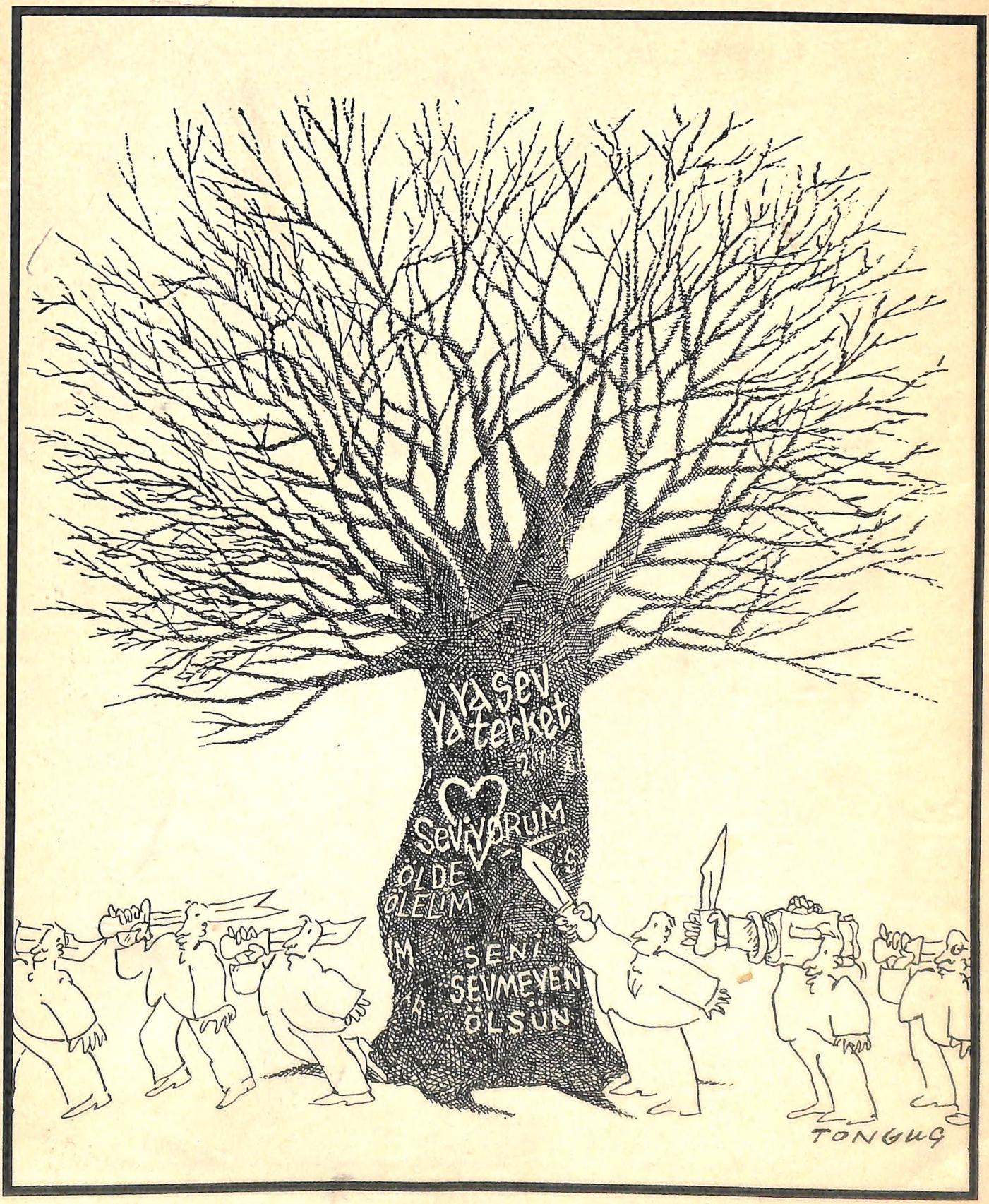
TONGUÇ YAŞAR